

Αβουλα

صاحب امتیاز و مدیر مسؤل :

آویستووولوس د. خریستیدیس

اداره خانگی :

فصله نجشبه بازارى صاحبیل خانده ۱۶

'Αβ'Ολα

Τιμάται γρως. 2.

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ

πάρχει μία μεγάλη δύναμις εἰς τὸ χρῆμα. Εἰμπορεὶ κάνειῖς νὰ τὸ θεωρήσῃ καὶ αὐτὸ ὡς ἓνα μεγάλο στοιχείον τῆς φύσεως. Βεβαίως, τὸ χρῆμα δὲν εἶναι κάτι, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπιβάλλει αὐτὴ ἡ φυσικὴ ζωὴ, ἀλλ' ἡ κοινωνικότης τῶν ἀνθρώπων τὸσον ἔχει αὐτοῦ ἀπόλυτον ἀνάγκην,

διὰ νὰ κινηθῇ καὶ διὰ νὰ ζῆσῃ, ὥστε δὲν εἶναι πλέον δυνατόν νὰ διανοηθῇ τις ζωὴν χωρὶς αὐτό.

Ἄλλοι δὲ ἐξετάσουν, ἂν ἡ τοιαύτη περιττὸν χρῆματος ἀντίληψις εἶναι ἔρθῃ ἢ εἶναι ἐσφαλμένη· ἐκείνο ὅμως σήμερον, τὸ ὁποῖον διαπιστώνεται, εἶναι, ὅτι τὸ χρῆμα ἀποτελεῖ ἓν ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῆς ζωῆς.

Εἶναι καλὸν ἢ κακόν ;

Καθὼς τὰ διάφορα στοιχεῖα τῆς φύσεως, οὕτω καὶ αὐτό, εἶναι τὸσον εὐεργετικόν, ὅσον καὶ καταστρεπτικόν, συντελοῦν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπιφέρει τὸν θάνατον.

Θέλετε μερικά παραδείγματα ;

Ἴδου ἐλάχιστα ἀπὸ τὰ πολλά.

Τὸ ὕδωρ εἶναι στοιχείον πολὺ εὐεργετικόν διὰ τὴν ζωὴν· χωρὶς αὐτὸ δὲν δά ὑπῆρχε οὔτε ἡ ζωὴ τῶν ζῴων, οὔτε ἡ βλάστησις. Τὰ ζῶα, καὶ μαζί μ' αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος, ἀποθνήσκου, ἂν δὲν βάλῃ εἰς τὸν ὀργανισμόν του νερό.

Ἄν ἔλειπε διὰ μίαν στιγμὴν τὸ ὕδωρ, ἡ ἔλλειψις του δά παρέσυρε καὶ τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα. Ἡ γῆ δὲν δά εἶχε πλέον οὔτε βλάστησιν, οὔτε ζωικὴν ζωὴν. Εἶναι, λοιπόν, εὐεργετικόν στοιχείον τὸ ὕδωρ. Καὶ ὅμως, αὐτὸ τὸ ἴδιον εὐεργετικόν

στοιχείον, πόσας καταστροφὰς καὶ πόσους θανάτους εἰμπορεὶ νὰ φέρῃ !

Ἴδου, τώρα βρέχει. Ἄπὸ τὸ μαῦρον σύννεφον ἡ βροχὴ πίπτει ὀρμητικὰ, τὸσον ὀρμητικὰ, ὥστε, ἀντὶ νὰ ποτίσῃ, ξεγδαίρνει τὰ χωράφια, βγάζει τοὺς σπόρους, τοὺς πατὰ ἔξω καὶ τοὺς παρασύρει. Τί ἔκαμε τὸ νερό ; κατέστρεψε τὴν φυτείαν. Ἡ ὀρμητικὴ αὐτὴ βροχὴ γίνεται δυνατός χεῖμαρρος, ὁ ὁποῖος τρέχει, εἶναι τὸσον φουσκωμένος, ὥστε βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὴν κοίτην του καὶ ξεριζώνει δένδρα, παρασύρει ζῶα, πνίγει ἀνθρώπους, τρυπᾷ σπίτια. Τὸ νερό δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ εὐεργετικόν στοιχείον τῆς ζωῆς καί, μ' ὅλα ταῦτα, φέρει τὴν καταστροφὴν καὶ τὸν θάνατον.

Ἴδου ἀκόμη ὁ ἠλεκτρισμός. Ποῖος τὸν βλέπει καὶ δὲν τὸν θαυμάζει ;

Ὁ ἠλεκτρισμὸς μᾶς φωτίζει. Δὲν ἔχομεν, παρὰ νὰ στρέψωμεν ἓν κομδίον καὶ εὐθὺς τὸ σκοτισμένον δωμάτιον δά λάμψῃ ἀπὸ τὸ λευκὸν φῶς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Ἐπίσης ὁ ἠλεκτρισμὸς μᾶς μεταφέρει. Ἡ τροχιοδρομικὴ ἀμαξά, ὁ σιδηρόδρομος κινουμένη μὲ τὸν ἠλεκτρισμόν, ὁ ὁποῖος, ἐπὶ πλέον, μεταφέρει τὴν φωνὴν μας καὶ τὴν κἀνει νὰ ἀκούεται διὰ τοῦ τηλεφώνου εἰς πολλὰς χιλιάδας χιλιόμετρων ἀπόστασιν. Ἄλλὰ μήπως ἠλεκτρισμὸς δὲν εἶναι ὁ τηλεγράφος, μήπως ὁ ἠλεκτρισμὸς δὲν θεραπεύει νοσήματα ;

Ἐχετε δίκαιον. Ἄλλὰ παρατηρήσατε εἰς μίαν στιγμὴν θυέλλης. Ἡ βροντὴ κροτεῖ ἐπάνω εἰς τὰ σύννεφα, ἡ ἀστραπὴ φωτίζει μὲ ἀγρίαν λάμψιν καὶ ὁ κεραυνὸς ἔκσπᾷ, ρίπτεται εἰς τὴν γῆν, τρυπᾷ τὸ σπίτι, φονεύει ἓνα ἄνθρωπον καὶ προξενεῖ τόσας καταστροφὰς. Ἐπίσης, ἂν, ἓν φ' κατὰτε εἰς τὴν γῆν, πιάσετε τὸ ἠλεκτρικὸν σύρμα, ὅταν δι' αὐτοῦ περνᾷ ὁ ἠλεκτρισμὸς, ὁ θάνατος ἐπέρχεται ἀκαριαίως. Βλέπετε, λοιπόν, τί κινδύνους ἔχει ὁ ἠλεκτρισμὸς, ὁ ὁποῖος ὅμως εἶναι τὸσον εὐεργετικὸς καὶ τὸσον χρήσιμος. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀλλὰ καὶ ἀλλὰ.

Τώρα εἰμποροῦμεν νὰ ἐξετάσωμεν :

— Πῶς συμβαίνει, ὥστε τὸ ἴδιον εὐεργετικόν

στοιχείον, αὐτό, τὸ ὁποῖον ὠφελεῖ, διατηρεῖ τὴν ζωὴν καὶ χρησιμοποιεῖται τὸσον, πῶς αὐτὸ τὸ ἴδιον νὰ προξενῇ τόσας καταστροφὰς καὶ βλάβας ; Διατί τὸ ἴδιον πράγμα, ἢ αὐτὴ ὕλη, ἓν φ' τώρα μᾶς ὑπηρετεῖ, μετ' ὀλίγον ἐπαναστατεῖ καὶ κηρύσσεται ἐχθρὸς μας ; Εἶναι ἐχθρὸς μας ἢ φίλος μας, μᾶς ἀγαπᾷ ἢ μᾶς μισεῖ, θέλει τὸ καλὸν μας ἢ τὴν καταστροφὴν μας ;

Τίποτε ἐξ ὧν αὐτῶν. Τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, αὐτὰ ἀκριβῶς, τὰ ὁποῖα μᾶς τὰ ἔδωκεν ἢ καλὴ αὐτὴ μητέρα ὧν μας, διὰ νὰ μᾶς διατηρήσῃ εἰς τὴν ζωὴν πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ζητεῖν τὸ κακὸν μας ;

— Ἄλλὰ τότε πῶς καταστρέφουν, πῶς φονεύουν, πῶς δηλητηριάζουν ;

Ἀπλοῦστατα. Ὅταν ὁ χεῖμαρρος ἔχῃ καλὴν καὶ βαθεῖαν κοίτην, ὅταν τρέχῃ μέσα εἰς τὸ καλοσκαμμένο αὐλάκι του, τότε κυλίεται ὅπου θελήσῃτε, ποτίζει μὲ ὑπομονὴν τὰ φυτὰ σας, γονυμοποιεῖ τὰ χωράφια σας· κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ ὁ κεραυνός. Εἶναι αὐτὸς ἠλεκτρισμός. Ὅταν περνᾷ μέσα εἰς τὸ ἀπομεμονωμένον τέλι του, φωτίζει, θεραπεύει, μᾶς ὑπηρετεῖ. Τὸν ἀφήσατε νὰ μείνῃ ἀχαλιναγώγητος ; τότε, ἀντὶ νὰ θεραπεύσῃ, φονεύει, ἀντὶ νὰ ἐξυπηρετήσῃ, καταστρέφει.

Τὰ στοιχεῖα, λοιπόν, αὐτὰ, καθὼς καὶ τόσα ἀλλὰ, θέλουν τὴν ἀνάλογον χρησιμοποίησιν των, θέλουν τὸν κατάλληλον τρόπον τῆς μεταχειρίσεώς των· αὐτὸς ὁ τρόπος καὶ μόνον εἰμπορεῖ νὰ τὰ μεταβάλλῃ ἀπὸ εὐεργετικῶν εἰς καταστρεπτικὰ στοιχεῖα.

Ἄγαπητοί μου φίλοι, τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τὸ χρῆμα. Αὐτὸ διατηρεῖ τὴν ζωὴν, φέρει τὴν εὐμάρειαν, τὴν ἀνεσιν τὴν σωματικὴν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ χαρακτήρος. Καὶ ὅμως, τὸ αὐτὸ καταστρέφει, ἀτιμάζει, υποδουλάνει. Τί εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον φέρει αὐτὴν τὴν ἀποτομον μεταβολὴν ;

— Ἀπλοῦστατα, τοῦ χρῆματος ἢ διαχειρίσις.

‘Ασ’Ολα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Μετ’ Ιδιαίτερον τεύχος ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
εκδιδομένην εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
> τὸ ἔξωτερικόν > > > Φρ. 20

Δι’ ἔγγραφαὶ προσπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 2 ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ

Εἰς ἓνα εὐμορφο χωριουδάκι ἐξοῦσε μία πτωχὴ γραῖα, ἣ ὅποια εἶχεν ὡς μοναδικὴν περιουσίαν τῆς δύο ὄρνιθας. Τὰ δύο αὐτὰ πουλιά κάθε ἡμέρα τῆς ἔκαμαν ἀπὸ ἓν αὐγὸ καὶ κάθε ἑβδομάδα ἡ πτωχὴ γραῖα τὰ ἐπωλοῦσε, διὰ νὰ πάρῃ ἄλλα χρήσιμα πράγματα.

Ἡ γοῦθ ὀνομάζετο κοκώνα-Καλή.

Κοντὰ εἰς τὸ πτωχικὸ σπιτάκι τῆς κοκώνας-Καλῆς, ἦτο καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ κῆρ-Σταμάτη, ὃ ὅποιος εἶχε μίαν μικρὰν κόρην ἐννέα ἐτῶν, τὴν Μελομένην.

Ἡ Μελομένη δὲν ἦτο κακὴ κόρη, εἶχε καλὰ αἰσθήματα, ἀλλὰ πολλάκις ἄφινε τὸν ἐαυτὸν τῆς νὰ τὸν ἐξουσιάζουν αἱ κακαὶ ἐπιθυμίαι.

Μίαν ἡμέραν ἡ μικρὰ κόρη εἶχε πάγσι εἰς τὸ σπιτάκι τῆς κοκώνας-Καλῆς, τὴν ὄραν, ποῦ ἡ γραῖα δὲν ἦτο μέσα. Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην, ἡ μία ἀπὸ τὰς δύο ὄρνιθας εἶχε κάμει ἓνα μεγάλο αὐγὸ. Τὸ αὐγὸ αὐτὸ τὸ ἐπιθύμησεν ἡ Μελομένη καί, χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ κανεὶς, τὸ ἔβαλεν εἰς τὴν τσέπην τῆς.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἦλθε καὶ ἡ κοκώνα-Καλή καὶ ἤρχισε νὰ ζητῇ τὸ αὐγὸ, διότι εἶχεν ἀκούσει τὴν ὄρνιθα νὰ κακαρίζῃ.

Ἄλλὰ τὸ αὐγὸ δὲν εὗρίσκατο. Τότε ἠρώτησε τὴν μικρὰν:

— Μελομένη, μήπως εἶδες ποῦ ἐγέννησε τὸ αὐγὸ ἡ κότα;

— Ὅχι, κοκώνα-Καλή, δὲν εἶδα τὴν κότα μὲ τὸ αὐγὸ.

Αὐτὸ τὸ ψεῦμα εἶπεν ἡ Μελομένη, ἀλλ’ ἐνῶ εἶπεν αὐτὰ, ἐκοκκίνησεν ἀπὸ ἐντροπὴν.

Ἀντὸ ὁμῶς τὸ σημεῖον δὲν τὸ εἶδεν ἡ κοκώνα-Καλή, διότι εἶχε στραμμένον ἄλλοῦ τὸ πρόσωπον καὶ ἐζητοῦσε τὸ αὐγὸ τῆς.

Ἡ κόρη ἔφυγεν. Ἀπὸ τὴν ὄραν, ποῦ ἔκλεψε τὸ αὐγὸ καὶ ἠναγκάσθη νὰ εἰπῇ τὸ ψεῦμα εἰς τὴν κοκώνα-Καλή, ἠσθάνετο ἓνα μεγάλο βάρος εἰς τὴν καρδιά τῆς, ἐπιθυμοῦσε πάρα πολὺ νὰ φάγῃ τὸ αὐγὸ ἐκεῖνο, διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ξεχάσῃ τὴν κλοπὴν τῆς. Μὰ ἦτο ἀδύνατον, διότι ἡ μητέρα τῆς ἦτο εἰς τὸ σπίτι.

Ὅταν ἦλθαν αἱ φίλαι τῆς Μελομένης, διὰ νὰ παίξουν, κατὰ τὴν συνήθειαν, μαζί τῆς καὶ ἤρχισαν νὰ τρέχουν καὶ νὰ τὴν σπρώχνουν, αὐτὴ, ἀντὶ νὰ γελάσῃ, καθὼς ἐσυναίθιζεν ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἀπεμακρύνετο. Ἐφοβεῖτο μήπως σπάσει τὸ αὐγὸ καὶ προδοθῇ.

Ἡ Μελομένη ἐπέρασε μίαν πολὺ ἀσχημὴ ἡμέραν. Μετενόει διότι εἶχε κλέψῃ τὸ αὐγὸ καὶ δὲν εἶχε προφθάσει νὰ σκεφθῇ πρὶν κάμῃ αὐτὴν τὴν κακὴν πράξιν.

Ἐσπερον ἀπὸ ὀλίγον ἡ κοκώνα-Καλή ἐπῆγεν εἰς τὴν μητέρα τῆς Μελομένης καὶ τῆς διηγήθη, πῶς ἔχασεν ἓνα αὐγὸ, πῶς τῆς τὸ ἔκλεψαν.

— Κάποιο κακὸ παιδί μοῦ τὸ ἐπῆρε, καὶ νὰ εἰξευρες πόσον ἐλυπήθηκα, διότι μ’ αὐτὸ καὶ μὲ λίγο ψωμί, ποῦ ἔχω, θὰ ἐπερνοῦσα τὴν βραδυά μου.

— Ἐνα αὐγὸ, βέβαια, δὲν εἶναι μεγάλο πρᾶγμα, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς πολὺ κακός, διὰ νὰ σᾶς τὸ κλέψῃ. Βεβαίως, ἡ Μελομένη μοῦ δὲν θὰ ἔκαμε ποτὲ τέτοια κακὴν πράξιν.

— Τὸ πιστεύω, ἀπήντησεν ἡ κοκώνα-Καλή: σ’ ἓνα τέτοιο τίμιον σπίτι, καθὼς τὸ δικό σας, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εὗρισκονται κακοανατεθραμμένα παιδιὰ.

Τὸ βράδυ ἦλθεν ὁ πατέρας τῆς Μελομένης μαζί μὲ τὸν μεγαλύτερον ἀδελφόν τῆς καὶ ἔφεραν ἓνα ἀμάξι χόρτο ξηρόν. Ἐφώνησαν καὶ τὴν Μελομένην νὰ τοὺς βοηθήσῃ εἰς τὸ ξεφόρτωμα. Μὰ ἡ κόρη ἐκείνη ἔκαμε τὴν δουλειάν αὐτὴν μὲ ἀπροθυμίαν, ἐφοβεῖτο μήπως σπάσῃ τὸ αὐγὸ.

Ἐνῶ ὁ ἀδελφός τῆς τῆς ἐπετοῦσε τὰς δέσμας τοῦ χόρτου, ἡ Μελομένη παρεπάτησε καὶ ἔπεσεν ἀκριβῶς εἰς τὸ πλευρόν, ποῦ εἶχε τὸ αὐγὸ, τὸ ὅποιον ἔσπασε καὶ ἀλειψεν ὅλο τὸ πόδι τῆς.

Ἡ κόρη ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρά, τόσο δὲ ἀνησύχησεν ἡ μητέρα τῆς, ὥστε τὴν ἐπῆρε καὶ τὴν ἐγδυσε, διὰ νὰ ἴδῃ μήπως ἐκτύπησε πούθενά, ἀλλὰ πειὰ ἡ ἐκπληξίς τῆς, ὅταν εἶδε τὸν κρόκον καὶ τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ πασαλειμμένο ἐπάνω στὴν κόρη τῆς!

— Πῶς; σὺ, λοιπόν, Μελομένη, ἔκλεψες τὸ αὐγὸ τῆς κοκώνας-Καλῆς; σὺ, λοιπόν, ἔρχεσαι νὰ μᾶς προσβάλλῃς καὶ νὰ ἀτιμάσῃς τὸ ὄνομά σου καὶ τὸ ἰδικό μας; Νὰ πᾶς τώρα ἀμέσως εἰς τὸ σπίτι τῆς, νὰ τῆς ζητήσῃς συγγνώμην καὶ νὰ τῆς δώσῃς ἓνα ἀπὸ τὰ ἰδικὰ μας αὐγά.

— Μητέρα μου, δὲν θὰ τολμήσω νὰ τὸ κάμω αὐτό, ἐντρέπομαι.

— Ἐτόλμησες ὁμῶς καὶ δὲν ἐντρέπῃς νὰ κλέψῃς τὸ αὐγὸ τῆς. Ὅταν κανεὶς ἔχῃ τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ κάμῃ κακὸ σφάλμα, πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν γενναιότητα νὰ ζητῇ συγγνώμην.

— Μὰ, ἀν τὸ μάθῃ αὐτό, ποῦ τῆς ἔκαμα, δὲν θὰ μὲ δέχεται πειὰ σπίτι τῆς.

— Καὶ θὰ κάμῃ πολὺ καλά, ἀλλ’ ἀν δὲν κάμῃς αὐτό, ποῦ σοῦ λέγω, τότε δὲν θὰ σὲ ἀφήσω νὰ μπῆς στὸ πατρικὸ σου σπίτι. Δὲν θὰ εἶναι πειὰ σπίτι σου αὐτό.

Ἡ μήτηρ τῆς Μελομένης ἐπῆρεν ἓνα αὐγὸ καὶ ἔσυρε τὴν κόρη τῆς κλαίουσαν ἔως στὸ σπίτι τῆς κοκώνας-Καλῆς καὶ ἐκεῖ ἡ μικρὰ κόρη, μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια, ὡμολόγησε τὸ σφάλμα τῆς καὶ ἐζήτησε συγγνώμην.

Ἡ γραῖα ἐσυγχώρησε τὴν Μελομένην καὶ τὴν εὐχέθη νὰ γίνῃ καλὴ κόρη.

Ὅταν ἐβγαῖναν, ἡ μητέρα εἶπεν εἰς τὴν θυγατέρα τῆς:

— Κύνταξε, Μελομένη, νὰ μὴν ἀκούσωσιν ἄλλην φορὰν, ὅτι ἔκαμες κάποιον σφάλμα, μίαν ἀδικίαν, διότι ἡ τιμωρία σου θὰ εἶναι μεγάλη.

— Ἐννοία σου, μητέρα, ἀπήντησεν ἡ κόρη: θὰ προτιμήσω νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείναν, παρὰ νὰ ἀδικήσω ἓνα ἄνθρωπον. Ἡ πείνα βασανίζει πολὺ πειὸ λίγο ἀπὸ τὴν ἀδικίαν. Ἡμῖν πολὺ δυστυχῆς ὄλην τὴν ἡμέραν, ποῦ εἶχα τὸ κλεμμένο αὐγὸ στὴν τσέπη μου, ὥστε δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸ βάσανο, ποῦ ὑπέφερα.

(M^e Z Carrand)

ΤΙΜΟΣ ΔΕΙΛΗΝΟΣ

ΤΟ ΠΙΣΧΗ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἀποστολαὶ εἰς τὸ «Ἀσ’Ολα».

Κατάλογος δ’.

Φιλομήλα Μ. Τσομμεκτοβόγλου	Γρ. 800.—
Ἀλεξάνδρα καὶ Ἀριστία Μολλῆ	» 50.—
Ἰωάννης Α. Μολφέσης	» 50.—
Νίνα Ἀθαισσιάνου	» 25.—
Βαρβάρα Δαραντοπούλου	» 20.—
Κωνσ. Τ. Πάπης	» 20.—
Κωνσ. Α. Κομιτάκης	» 20.—
Μαρία Ἰωάννα Δεπόλλο	» 10.—
Μαρία Γ. Πεσαρίδου	» 10.—
Τζωννάκης καὶ Ριβέκκα Κακόβα	» 10.—
Σμαράγδα Δουρόνη	» 5.—
Φοίβη Γεβρηλίδου	» 5.—
Καλλιόπη Ι. Πλακωτέρη	» 5.—
Κωνσ. Ἀθερίδης	» 5.—
Κωνσ. Καλφόπουλος	» 5.—
Ξενοφῶν Ζ. Ρεῦσος	» 5.—
Τοῦς Θ. Χαβισρόπουλος	» 5.—
Εἰρήνη Καλφοπούλου	» 5.—
Ἐλισβ. Ἀσθράνης	» 2.50
Θεοδ. Α. Ἀολανίδης	» 2.—
Μιχ. Α. Τσολακίδης	» 2.—
Ι. Παντελεμίδης	» 2.—
Γεώργ. Σ. Στεφανίδης	» 1.—
Μ.χ. Ν. Χάτσος	» 1.—
Ἀθαν. Ν. Χάτσος	» 1.—
Χρηστος Βασιλάδης	» 1.—
Ἀνδρ. Καζέσης	» 1.—
Ἀθαν. Σ. Καραστάματης	» 1.—
Θεμιστ. Ὁθ. Μανδῆς	» 1.—
Νικόλ. Α. Γαζολέας	» 1.—

Γρ. 570.—

Ἐκ τῶν προηγουμένων καταλόγων

» 652.50

Εἰσπραχθέντα ἐν ὄλῳ

Γρ. 1222.50

Ὁ Γόρδων ἔβλεπε τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μὲ ἀνησυχίαν.

Δι' αὐτὸ, ὅσας φορές παρουσιάζετο εὐκαιρία, ἐπενέβαινε τότε εἰς τοὺς μὲν, τότε εἰς τοὺς ἄλλους, διὰ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ ἐννοήσουν πόσον ἡ ὁμόνοια ἦτο ἀναγκαῖα καὶ ἀπαραίτητος.

Ἄλλὰ ὁ Δόνιφαν πρὸ πάντων, ἀπαντοῖσε μὲ τόσην ψυχρότητα εἰς τὰ διαβήματα αὐτὰ τοῦ Γόρδωνος, ὥστε ὁ νέος αὐτὸς ἔκρινε φρόνιμον νὰ μὴ ἐπιμένῃ. Ἐν τούτοις, δὲν ἔχανε τὰς ἐλπίδας του. Ἦλπιζεν, ὅτι θὰ κατέστρεφε τὰ σπέρματα αὐτὰ τῆς διχονοίας, τὰ ὁποῖα ἦτο δυνατόν νὰ φέρουν πολὺ θλιβερὰ ἀποτελέσματα. Ἴσως δὲ ἀκόμη τὰ γεγονότα θὰ ἔφερον τὴν συμφιλίωσιν τῶν δύο αὐτῶν ομάδων, τὴν ὁποίαν δὲν κατῴρωνον αἱ συμβουλαὶ του.

Κατὰ τὰς ὀμίχλώδεις ἡμέρας, αἱ ὁποῖαι ἐμπόδιζον νὰ γίγῃ ἡ ἐκλογὴ εἰς τὸ ἀκρωτήριον, τὰ παιδιὰ ἠτχολοῦντο μὲ τὸ κυνήγιον. Ὁ Δόνιφαν, ὅστις ἀγαποῦσε πολὺ τὸ γυμναστικὸν αὐτό, ἦτο ἀληθινὰ πολὺ ἐπιτήδειος σκοπευτῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο πολὺ ὑπερήφανος διὰ τὴν ἱκανότητά του αὐτὴν—πολὺ περισσότερον μάλιστα ἀφ' ὅσον ἔπρεπε—περιεφρόνει ὅλα τὰ ἄλλα εἶδη τῶν γυμνασμάτων, τὰ καμάκια, τὰ δίχτυα, τῆς βόλτες, τὰ ὁποῖα πάλιν προτιμοῦσεν ὁ Βίλκοξ. Εἰς τὰς περιστάσεις δὲ, εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκοντο τὰ παιδιὰ αὐτά, ἦτο φανερόν, ὅτι ὁ Δόνιφαν, ὡς καλὸς κυνηγός, θὰ προσέφερε πολλὰς ὑπηρεσίας. Ὅσον διὰ τὸν Βέμπ, ἐσημάδευε καλά, ἀλλ' ὄχι τόσον καθὼς ὁ Δόνιφαν. Ὁ Κρόξ δὲν ἐκυνηγοῦσε διόλου καὶ τὸν ἐφθανε νὰ χειροκροτῇ τὰς ἐπιτυχίας τοῦ ἐξαδέλφου του. Πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν ἔδῳ τὸν κυνηγετικὸν σκύλον Φάν, ὁ ὁποῖος πολὺ ἐδογματοῦσε τὸ κυνήγι, καὶ μάλιστα δὲν ἐφοβήτο νὰ ριφθῇ εἰς τὰ κύματα, διὰ νὰ πιάσῃ ἕνα πουλί, ποῦ ἔπασεν εἰς αὐτὰ σκοτωμένο ἢ πληγωμένο.

Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ ὑπῆρχε κυνήγι ἀρκετὸ ἂν ἐξαιρέσωμεν τὰ θαλασσινὰ πουλιά, ποῦ δὲν τρώγονται, ὑπῆρχε μεγάλη ποικιλία πουλιῶν, ὁ δὲ Μόκο, ὡς μάγειρος, προσπαθοῦσε νὰ εὐχαριστήσῃ ὅλους. Κάμμιά φορά δὲν τὸ κατῴρωνε καὶ τὰ παιδιὰ ἤρχισαν νὰ σκέπτονται τὰ φαγητὰ τοῦ πλοίου. Μὰ ἔπρεπε, καθὼς συχνὰ τὸ ἔλεγεν ὁ προβλεπτικὸς Γόρδων, νὰ κάμουν οἰκονομίας εἰς τῆς κονσέρβας τοῦ πλοίου, ἂν ὄχι καὶ εἰς τὴν γαλέτταν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε μεγάλη ποσότης.

Τὰ παιδιὰ ἐζητοῦσαν νὰ γίγῃ τὸ συντομώτερον ἢ ἀνάβασιν εἰς τὸ ἀκρωτήριον, διότι ἀπὸ αὐτὸ πολὺ πιθανὸν νὰ ἐφανερῶντο, ἂν τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο ἡπειρος ἢ νῆσος,

καὶ θὰ ἐλύετο ἕνα τόσον σπουδαῖον ζήτημα δι' αὐτούς.

Τὴν 15 Μαρτίου ὁ καιρὸς ἐφάνη κάπως εὐνοϊκὸς διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν. Ὁ οὐρανὸς εἶχεν ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τοὺς ὑδρατμοὺς καὶ ἄνεμος ἀπὸ τὴν ξηρὰν διέλυσε τὴν ὀμίχλην. Ἦλια καὶ ἀκτίνες ἐχρῦσιζαν ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀκρωτηρίου. Δι' αὐτὸ ὑπῆρχεν ἐλπίς, ὅτι τὸ ἀπόγευμα θὰ ἐκαθάριζε τελείως ὁ ὀρίζων, ὁ ὁποῖος τότε θὰ ἐφαίνετο διαυγής. Ἄν τῶρα πέραν τοῦ ἀκρωτηρίου ἐφαίνετο, ὅτι ἐκτείνεται καὶ κάμπτεται ἢ θάλασσα, τοῦτο θὰ ἐσήμαινεν, ὅτι τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι νῆσος καὶ ἡ βοήθεια δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἔλθῃ εἰς τοὺς μικροὺς ἐκεῖνους ναυαγούς, παρὰ ἀπὸ κανὲν πλοῖον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐφθάνεν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

Ὁ Μπριάν ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ μόνος του τὴν ἐκδρομὴν αὐτὴν. Βεβαίως, θὰ ἦτο προτιμώτερον δι' αὐτόν νὰ συνοδευθῇ ἀπὸ τὸν Γόρδωνα, ἀλλὰ νὰ ἀφήσῃ τοὺς συντρόφους του χωρὶς νὰ τοὺς ἐπιβλέπῃ αὐτός, τοῦτο τὸν ἀνησύχει.

Τὴν 15, λοιπόν, Μαρτίου τὸ ἑσπέρας, ὁ Μπριάν, ἀφοῦ εἶδεν, ὅτι τὸ βαρόμετρον ἐσημείωνε καλὸν καιρὸν σταθερόν, εἰδοποίησε τὸν Γόρδωνα, ὅτι τὴν ἐπαύριον πολὺ πρῶτ' θὰ ἔκαμνε μόνος τὴν ἐκδρομὴν ἐκεῖνην. Τὸ νὰ διανύσῃ ἀπόστασιν δέκα ἕως ἑνδεκα μιλίων—μετάβασιν καὶ ἐπιστροφὴν—δὲν τὸ ἐθεώρει δύσκολον πρᾶγμα ὁ Μπριάν, ὁ ὁποῖος ἦτο δυνατός καὶ δὲν ἐμετροῦσε τὸν κόπον. Μία ἡμέρα, βέβαια, θὰ τὸν ἐφθανε διὰ τὴν ἔρευνάν του ἐκεῖνην καὶ ὁ Γόρδων εἴμποροῦσε νὰ εἶναι βέβαιος, ὅτι ὁ Μπριάν θὰ ἐπέστρεφε προτοῦ νυκτώσῃ.

Ὁ Μπριάν, λοιπόν, ἀνεχώρησε κατὰ τὰ ἐξημερώματα, χωρὶς οἱ ἄλλοι νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν ἀναχώρησίν του. Ἐπῆρε μαζί του ἕνα μπαστοῦνι καὶ ἕν περιστροφόν, τὸ ὁποῖον θὰ ἐχρησιμοποιεῖ, ἂν ἔβλεπεν ἐμπρός του κανὲν ἀγρίον ζῷον. Ἐν τούτοις, ὅσα ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἔτυχε νὰ κυνηγήσῃ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, διαβεβαίωσαν, ὅτι οὐδὲν ἀγρίον ζῷον συνήτησαν.

Ἐκτὸς αὐτῶν τῶν δύο ἀμυντικῶν ὄπλων, ὁ Μπριάν ἐπῆρε μαζί του ἕν ὄργανον, τὸ ὁποῖον θὰ διητυκόλυε πάρα πολὺ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του, ὅταν θὰ ἐφθάνεν εἰς τὴν ὑψηλότεραν κορυφὴν τοῦ ἀκρωτηρίου. Τὸ ὄργανον αὐτὸ ἦτο ἕν ζεῦγος τηλεσκοπίων τοῦ Σλοῦγκι, τὰ ὁποῖα ἦσαν μεγάλης δυνάμεως καὶ εἴμποροῦσαν νὰ διακρίνουν εἰς πολὺ μακρυνὴν ἀπόστασιν.

Ταῦτοχρόνως, μέσα εἰς ἕνα μικρὸν σάκκον ὁ Μπριάν ἐπῆρε μερικὰς γαλέττας, ὀλίγο κρέας ἀλατισμένο, καὶ εἰς μίαν μεταλλικὴν φιάλην, τὴν ὁποίαν ἐκρέμασεν ἀπὸ τὴν ζώνην του, ἔβαλε νερό, ἀναμειγμένον μὲ ὀλίγον οἶνονπνευμα.

Ὁ Μπριάν ἐβάδιζε μὲ ταχὺ βῆμα. Ἦκολούθησε κατ' ἀρχάς τὴν γραμμὴν τῆς παραλίας, ἐντὸς δὲ μιᾶς ὥρας ἐπέρασε τὸ σημεῖον, τὸ ὁποῖον εἶχον φθάσει ὁ Δόνιφαν καὶ οἱ σύντροφοί του κατὰ τὰς κυνηγετικὰς ἐκδρομάς των.

Τὸν νεαρόν ὀδοιπόρον περιτριγύριζον ἀφθονα πουλιά, τὰ ὁποῖα ἔμωε οὐδὲν εἶχον νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ αὐτόν. Ὁ Μπριάν δὲν

ἔκαμνε τὴν ἐκδρομὴν ἐκεῖνην, διὰ νὰ σκοτώσῃ πουλιά, καὶ δι' αὐτό, ὡσάν νὰ τὸ ἐγνώριζον οἱ πτερωτοὶ ἐκεῖνοι σύντροφοί του, τὸν ἐπλησίαζαν ἄφοβα.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς πρώτης ὥρας, ὁ Μπριάν ἐβάδιζε μὲ πολλὴν ταχύτητα καὶ κατῴρωνε νὰ περάσῃ τὸν μισὸν δρόμον. Ἄν κανὲν ἐμπόδιον δὲν παρουσιάζετο κατὰ τὸ ἄλλο ἡμισυ τοῦ δρόμου του, ὑπελόγιζεν, ὅτι θὰ ἐφθάνε τὸ ἀκρωτήριον πρὸ τῆς ὀγδόης ὥρας. Ἄλλ' ἐφόσον ἐπλησίαζε πρὸς αὐτό, τὸ ἔδαφος παρουσίαζε μεγαλειτέρας δυσκολίας. Οἱ βράχοι, τὰ ὀλισθηρὰ πλευρὰ τοῦ ἀκρωτηρίου καὶ ἡ ἔλλειψις παντὸς περάσματος, τὸν ἔκαμαν νὰ χάσῃ δύο ὥρας.

— Ἐν τούτοις, πρέπει νὰ φθάσω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀκρωτηρίου, πρὶν προφθάσῃ ἡ πλημμυρὶς τῆς καλιρροίας νὰ σκεπάσῃ τοὺς βράχους, διότι, ἂν ἐν τῇ μεταξὺ γίγῃ, θὰ φθάσω πολὺ ἀργά.

Καὶ τὸ γενναῖο παιδί, χωρὶς νὰ προσέχῃ διόλου τὸν κόπον του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐδάρινε τὰ μέλη, ἤρχισε νὰ βαδίζῃ ταχύτερα. Εἰς πολλὰ μέρη ἠναγκάσθη νὰ βγάλῃ τὰ παπούτσια καὶ τῆς κάλτσας του, διὰ νὰ περάσῃ μέρη, τὰ ὁποῖα ἐσκέπαζε τὸ νερὸ εἰς τόσον ὕψος, ὥστε ὁ Μπριάν ἐδρέχετο ἕως εἰς τὰ γόνατα. Ἐπειτα, ὅταν ἐφθασεν εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βράχων, κατῴρωνε νὰ βαδίζῃ μὲ πολὺν κόπον, χάρις εἰς τὴν εὐκίνησίαν καὶ εὐστροφίαν του.

Εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ποῦ εὐρίσκοντο ὁ Μπριάν, εὐρίσκοντο ἀφθονα θαλάσσια θηράματα, καὶ μάλιστα ὁ νέος παρατήρησε καὶ δύο-τρὶς φώκας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐφοδῆθησαν διόλου, ὅταν εἶδον τὸν νέον. Ὁ Μπριάν συνέπερανεν ἐξ αὐτοῦ, ὅτι τὰ ἀμφίδια ταῦτα δὲν ἔτυχον ποτὲ νὰ ἴδωσιν ἄνθρωπον καὶ ὅτι οὐδέποτε εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἔτυχε νὰ φθάσῃ φαρὰς.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὁ Μπριάν, σκεπτόμενος πολὺ ὀρθῶς, ὑπέθεσεν, ὅτι, διὰ νὰ εὐρίσκοντο αἱ φώκαι εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἔπρεπε ταῦτα νὰ ἦσαν παραλίᾳ εἰς μεγαλιτέρον γεωγραφικὸν πλάτος ἀφ' ὅσον ἐνόμιζε, καὶ νοτιώτερον ἀπὸ τὸ Νεοζηλανδικὸν ἀρχιπέλαγος. Ὅστε τὸ Σλοῦγκι εἶχαν ἀκολουθήσει νοτιοδυτικὴν γραμμὴν κατὰ τὸν πλοῦν του διὰ μέσου τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ.

Ἡ ὥρα ἦτο δεκάτη. Ἐξ αὐτοῦ ἀντιλαμβάνομεθα πόσος χρόνος ἐχρειάζετο, διὰ νὰ διατρέξῃ τὰ τελευταῖα μίλια. Κουρασμένος καὶ πεινασμένος, ἐθεώρησε καλὸν νὰ ξεκουρασθῇ κάπως καὶ νὰ φάγῃ ὀλίγον. Ἐκάθησε, λοιπόν, εἰς ἕνα βράχον καὶ μὲ ὀλίγο κρέας καὶ γαλέττα προσεπάθησε νὰ χορτάσῃ.

Ἐκεῖ ἐπάνω καθήμενος, διὰ νὰ ξεκουρασθῇ, μόνος, μακρὰν τῶν συντρόφων του, ἤρχισε νὰ σκέπτεται διὰ τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο. Ἦσθάνετο μέσα εἰς τὴν καρδιά του τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον του, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ σωθοῦν ὅλοι.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

ΕΡΓΑΣΙΑ

Έφυγε να δμιλώ προχθές με μίαν δεσποινίδα. Ή δεσποινίς αυτή ήτο, βέβαια, μεγαλύτερα από σās, καθώς τουλάχιστον φαντάζομαι τās αναγνωστρίας μου. Άλλ' αυτό δέν σημαίνει τίποτε. Θά σās ειπώ με λίγα λόγια τί περίπου έλέγομεν.

Λοιπόν, ή δεσποινίς αυτή μάς περιέγραψε τās δυστυχήματα, που συνέβησαν τώρα τελευταίως εις την οικογένειάν της, μου ανέφερεν, ότι σιγά-σιγά ή δυστυχία ήλθεν εις τὸ σπίτι των και ότι εκεί, όπου εύρισκετο ή αφθονία, τώρα υπήρχε στέρησις.

— Ήναγκάσθηκα, μου είπε, τότε να εργασθῶ τί να κάμω; με την εργασίαν κατορθώνω και κερδίζω τόσα, ώστε να συντηρῶ την μητέρα μου και να εξοικονομούμεν και κάτι.

Αυτὰ περίπου με είπεν ή καλή και φιλόστοργος κόρη, και εις τὸ πρόσωπόν της, όταν μου τὰ έλεγε, παρετήρησα την πικρίαν και την θλίψιν.

Είχε, βέβαια, δίκαιον να λυπηται, αλλά παρετήρησα και έν άλλο ακόμη, ότι, όταν μου είπε την φράσιν, ότι αναγκάσθηκε να εργασθῆ, μία νέα πίκρα πειὸ δυνατή εφάνη εις την φυσιογνωμίαν της.

Διατί αυτό; Διότι ή νεάνις αυτή είχε ζήσει κατ' άλλον τρόπον, είχε φαντασθῆ μίαν άλλην ζωήν, γεμάτην από άνεσιν, πολυτέλειαν, λαμπρότητα και άργίαν, και δι' αυτό δυσαρστέϊται τώρα, που ή στέρησις και ή άνησυχία την εξαναγκάζουν να εργασθῆ.

Άγαπηταί μου νεάνιδες, σεις δέν πρέπει να δοκιμάσετε την πικρίαν αυτήν, δέν πρέπει να αισθανθῆτε τὸν πόνον του εξαναγκασμοῦ αυτοῦ, οὔτε αυτήν την κατάπτωσιν.

Πῶς όμως θα γίνη αυτό; ή δυστυχία, ή στέρησις, ή αναποδιά της τύχης δέν είναι κάτι, από τὸ ὁποῖον είναι δυνατόν να μη πάθωμεν. Αφού ζῶμεν εις τὸν κόσμον αυτόν, υπάρχει πιθανότης να χάσωμεν τούς προστάτας μας, τὰ μεγάλα πρόσωπα της οικογενείας μας: είναι επίσης πολὺ πιθανόν να χάσωμεν τὰ χρήματα, που έχουμε, και συνεπῶς την άνεσιν, εις την ὁποίαν ζῶμεν.

Τότε, λοιπόν, θα αναγκασθῶμεν να εργασθῶμεν και τότε θα είναι πολὺ φυσικόν να αισθανθῶμεν την πίκραν, που έδοκίμαζεν ή κόρη αυτή.

Τί πρέπει, λοιπόν, να κάμωμεν, δια να μη την δοκιμάσωμεν;

Αφού δέν είναι δυνατόν να ασφαλισθῶμεν κατὰ της δυστυχίας και κατὰ της στέρησεως — ὃ τροχὸς της τύχης γυρνᾷ — πρέπει να

συνειθίσῃ ή ψυχὴ μας εις την αγάπην της εργασίας. Έως τώρα τὰ κορίτσια μας ὄνειρευόντο να ζοῦν χωρὶς άλλας φροντίδας, εκτός από τās οικιακάς, και, όταν ήρχετο κάμμία άτυχία, τότε μόνον ένεθυμοῦντο την εργασίαν.

Και μάλιστα, επειδὴ δέν εφαντάζοντο, ότι θα ήρχοντο εις την ανάγκην να εργασθοῦν, δι' αυτό δέν ήσαν προετοιμασμένα.

Πολλάκις, λοιπόν, απέτύγχανον εις τās προσπαθείας των, διότι δέν ήσαν έτοιμα και επί πλέον έλυποῦντο, διότι ήναγκάζοντο να εργασθοῦν.

Διὰ να μη συμβῆ αυτό, πρέπει, αγαπητά μου κορίτσια, να προετοιμασθῆτε δια μίαν εργασίαν της προτιμήσεώς σας και της κλίσεώς σας, πρέπει να την αγαπήσετε και να την θεωρῆτε σύντροφόν σας αγαπητήν και, όταν ακόμη ή εύτυχία και ή εύπορία σās συντροφεύη, τότε, όταν θα πρέπει να εργασθῆτε, δέν θα λέγεται, καθώς ή δεσποινίς εκείνη, κοῦ σās έλεγε άνωτέρω: «αναγκάσθηκα να εργασθῶ», άλλ' άπλούστατα: «ήρχισα να εργαζομαι», και θα εργαζεσθε με χαράν, διότι θα αγαπάτε την εργασίαν, εις την ὁποίαν θα επιδοθῆτε.

Λοιπόν, αγαπηταί μου δεσποινίδες, μαζί με τὰ μαθήματά σας τὰ θεωρητικά, μαζί με την μόρφωσιν τοῦ νοῦ σας, μαζί με την διάπλασιν της καρδιάς σας, προετοιμάσατε και μίαν εργασίαν πρακτικὴν, την ὁποίαν και να αγαπήσετε. Εἶθε να μη ήλθετε ποτε εις την ανάγκην να την χρησιμοποιήσετε εξ αιτίας οικονομικῶν δυστυχημάτων: αν ποτε ήλθουν αυτά εις τὸν βίον, ή προετοιμασία σας αυτή θα σās σώσῃ από την άποτυχίαν και θα σās προφυλάξῃ από μίαν πικρὰν λύπην.

ΚΑ ΕΥΤΕΡΑΗ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ή λέγετε κάτι άνώτερον της σιωπῆς ή, τουλάχιστον, σιωπάτε.

Συνήθως ὁ χρόνος τὰ πάντα έξηγεῖ.

Ὁ γενναιότερος τῶν ανδρέων είναι ἔμπαντος εκείνος, ὁ ὁποῖος δύναται να υποφέρῃ, χωρὶς να γογγύξῃ δι' αδικίας.

Εάν κάποιος σās ειπῆ, ότι δύνασθε να ανυψωθῆτε δι' άλλων μέσων, παρά δια της μορφώσεως, της εργασίας και της οικονομίας, αποφεύγετέ τον.

ΤΙ; ΠΩΣ; ΔΙΑΤΙ;

— Πῶς τὰ φυτὰ αναπτύσσονται εις ξηρὰ έδάφη;

Αἱ σπουδαιότεραι χημικαὶ οὐσαί, αἱ ὁποῖαι απαιτοῦνται δια την ανάπτυξιν τῶν φυτῶν, είναι ὁ άνθραξ, τὸ ὕδρογόνον και τὸ ὀξυγόνον. Τὸ ὕδρογόνον και τὸ ὀξυγόνον εύρίσκονται πρὸ πάντων εις τὸ ὕδωρ.

Τὰ πράσινα φυτὰ, τὰ ὁποῖα μεγαλώνουν εις ξηρὰ έδάφη, εἰμποροῦν και παίρνουν, καθώς τὰ άλλα, τὸ ὀξυγόνον δια της αναπνοῆς, των και τὸν άνθρακα δια της αφομοιώσεως, ή ὁποία γίνεται εις τὰ πράσινα μέρη του φυτοῦ ὑπὸ την επίδρασιν του ήλιακοῦ φωτός. Δέν εἰμποροῦν όμως να πάρουν τὸ νερὸ από τὸ έδαφος, διότι δέν περιέχει τοιοῦτο, άλλ' έχουν την ιδιότητα να μαζεύουν, όταν βρέξῃ, μίαν μεγάλην ποσότητα, ή ὁποία τὰ επιτρέπει να υποφέρουν και μεγάλην ξηρασίαν. Άλλως τε, ὅσον ξηρὸν και αν είναι τὸ έδαφος, πάλιν αἱ ρίζαι του φυτοῦ ροφῶσι και τās δλίγας χημικὰς οὐσίας, που υπάρχουν, τās αποσυνθέτουν και τās ροφῶν.

— Πῶς τὰ πλοῖα ὀδηγοῦνται, όταν πλέουν;

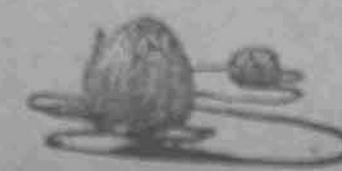
Τὸ καλλίτερον μέσον, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει να ὀδηγῆ τὰ πλοῖα, είναι ή ναυτικὴ πυξίς. Ὅλοι εἰσέυρομεν, ότι ή μαγνητικὴ βελόνη, όταν μέλῃ ελευθέρα επάνω εις στήριγμα, επί του ὁποῖου εἰμπορεῖ να στρέφεται, στρέφεται πάντοτε πρὸς τὸν βορρὰν. Διὰ της ναυτικῆς πυξίδος, λοιπόν, ὀδηγοῦνται τὰ πλοῖα.

Άλλο μέσον, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται, όταν ὁ οὐρανὸς διατελῇ καθαρός, είναι ὁ πολικὸς ἀστήρ, όταν εύρισκόμεθα εις τὸ βόρειον ήμισφαίριον, ή ὁ ἀστερισμὸς του Σταυροῦ, όταν εύρισκόμεθα εις τὸ νότιον. Οἱ δύο αὐτοὶ ἀστερισμοὶ είναι σχεδὸν ἀκίνητοι εις τὸν οὐράνιον θόλον και δεικνύουν κατὰ προσέγγισιν τὸν βόρειον πόλον ὁ πολικὸς ἀστήρ και τὸν νότιον ὁ ἀστερισμὸς του Σταυροῦ.

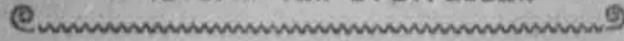
— Τί είναι οἱ διάττοντες ἀστέρες;

Ή ἐπιστήμη παραδέχεται, ότι οἱ διάττοντες ἀστέρες οὐδέν άλλο είναι, παρά κομήτια κομητηῶν, οἱ ὁποῖοι στρέφονται περὶ τὸν ήλιον. Μεταξὺ τῶν στερεῶν τιμοχίων αὐτῶν, μερικὰ συναντοῦν την γῆν ή, μᾶλλον, τὸν ἀέρα, ὃ ὁποῖος την περιβάλλει. Τὰ μικρὰ αὐτὰ σώματα, τὰ ὁποῖα τρέχουν πολὺ γρηγορα και τρίβονται πρὸς τὰ στρώματα του ἀέρος, και ή θερμότης, ή ὁποία γίνεται ἐπὶ την προστριβὴν εκείνην, κοκκινίζει τὰ τεμνίχια αὐτὰ και μάλιστα τὰ καιεῖ ὅλος διαβλόν, τὰ κάμνει ἀτμόν, προτοῦ κατορθώσουν ταῦτα να φθάσουν εις την γῆν.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ

6 ΧΑΡΤΗΣ

Σήμερον ὅλοι μὲ ἐλάχιστα χρήματα εἰμποροῦμεν νὰ ἀγοράσωμεν ἓνα βιβλίον. Μὲ ὀλίγα γρόσια εἶναι δυνατόν νὰ μάθωμεν μὲ τὰ βιβλία τὰς ἰδέας σοφῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἔζησαν πολλοὺς αἰῶνας πρὶν ἀπὸ ἡμᾶς· ἐπίσης μὲ ὀλίγους παράδες ἀγοράζομεν μίαν ἐφημερίδα ἢ ἓν περιοδικόν, μὲ τὰ ὅποια μανθάνομεν τόσον ὠραία πράγματα, παρμένα ἀπὸ τὴν κίνησιν ὅλου τοῦ κόσμου.

Αὐτὸ τὸ θαῦμα, αὐτὴν τὴν μοναδικὴν εὐκολίαν θὰ τὴν εἶχαμεν, νομίζετε, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ὁ χάρτης; τὸ λεπτὸ αὐτὸ ψιλὸ ἀντικείμενον, καὶ ἂν αὐτὸ δὲν ἦτο τόσον εὐθηνόν;

Ἐπειτα ἔχομεν καὶ πολλὰς ἄλλας ὑπηρεσίας ἀπὸ τὸ χαρτί. Παίρνομεν μὲ τὴν μεγαλειότατον εὐκολίαν ἓνα φύλλον, γράφομεν ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὰς σκέψεις μας, τὰς ἰδέας μας, τὰ αἰσθημάτωνά μας, καὶ τὸ χαρτί αὐτὸ τὸ στέλλομεν τόσα χιλιόμετρα μακρὰν, περὶ βουνὰ καὶ ὄψανους, καὶ, τέλος, φθάνει εἰς τὸ πρόσωπον, διὰ τὸ ὅποιον τὸ προορίζομεν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ τὸ διαβάζει καὶ ἀκούει τὰς σκέψεις μας, ὡσάν νὰ ὁμιλοῦσαμεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι.

Ἐσκέφθητέ ποτε τί θὰ ἦτο ὁ κόσμος, ἢ διαπαιδεύσεις, ἢ μόρφωσίς μας, τὸ πνεῦμά μας, ἂν δὲν ἦτο τὸ χαρτί; Ἐφαντάσθητέ ποτε πόσον πίσω εἰς τὸν πολιτισμὸν θὰ ἦτο ἡ ἀνθρωπότης, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ὁ χάρτης;

Τὰς δυσκολίας ἀπὸ τὴν ἑλλειψίν του τὰς ἰδοκίμασαν οἱ ἀρχαῖοι καὶ θὰ ἴδῃτε πῶς:

Πῶς ἔγραφαν ἄλλοτε.

Οἱ ἀρχαιότεροι ἀνθρώποι ἔγραφαν πρῶτα-πρῶτα ἐπάνω εἰς τὴς πλάκας τοῦ μαρμάρου. Ἐκεῖ ἔχαρασσαν μερικὰ σημεῖα, τὰ ὅποια δὲν ἦσαν γράμματα. Καταλαμβάνετε πόσον δύσκολον ἦτο τὸ γράψιμον ἐπάνω εἰς τὴν πέτρα καὶ πόσον ἀχρηστον, ἀφοῦ τόσον δύσκολα ἦτο δυνατόν αὐτὴ νὰ κινήθῃ.

Ἐπειτα ἤρχισαν νὰ γράφουν ἐπάνω εἰς φύλλα φοίνικος, εἰς φλοιὸς δένδρων, εἰς πλάκας ἀλειμμένας μὲ κηρί, ἐπάνω εἰς τὸ μολύβι.

Πολὺ κατέπιν ἔρχεται ὁ πάπυρος. Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι μεταχειρίζοντο τὸν πάπυρον ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων.

Ἀλλὰ τί εἶναι ὁ πάπυρος;

Ὁ πάπυρος εἶναι φυτὸν, τὸ ὅποιον ἄλλοτε ἐφύετο μὲ πολλὴν ἀφθονίαν εἰς τὰ τέματα τοῦ Νεῖλου. Μὲ αὐτὸ τὸ φυτὸν οἱ Αἰγύπτιοι ἐτοίμαζον τὰ πρῶτα φύλλα, τὰ ὅποια ἐδέχοντο τὴν γραφήν. Ἀπὸ τὴν λέξιν πάπυρος παράγεται καὶ ἡ λέξις papir.

Ὁ ἀρχαιότερος πάπυρος ἦτο ὁ ὀνομαζόμενος ἱερατικὸς πάπυρος, τὸν ὅποιον ἐχρησιμοποιοῦσαν οἱ ἱερεῖς, διὰ νὰ γράφουν τὰ ἱερά των γράμματα. Καὶ μάλιστα, ἀπὸ φόβον μήπως μεταχειρισθῶν ἄλλοι τοὺς πάπυρους διὰ χρῆσιν βέβηλον, οἱ αἰγυπτιακοὶ νόμοι ἀπηγόρευον νὰ πωληθῶν πάπυροι εἰς τὸ ἔξωτερον.

Ἀλλὰ πολὺ γρήγορα τὸ εμπόριον διέδωσε καὶ εἰς ἄλλας χώρας τὸν πάπυρον. Οὗτος μεταφέρθη ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἤρχισε νὰ γίνεται μεγάλη χρῆσις.

Ἐγράφαν ἐπάνω εἰς τὸν πάπυρον μὲ μελάνην καμωμένην ἀπὸ αἰθάλην (καπνιάν) καὶ μὲ ἓνα λεπτὸ πενταρισμένο καλάμι.

Ἡ περιγραμμή.

Μετὰ τὸν πάπυρον, ἔρχεται ἡ περιγραμμή· αὕτη ἐχρησιμοποιήθη κατὰ τὸν μεσαῖον ὡς μοναδικὸν μέσον γραφῆς καὶ σώζονται ἀκόμη πολλὰ περιγραμνὰ.

Ἡ ἀρχαιότερα σωζομένη περιγραμμή εἶναι τοῦ ἐβδόμου αἰῶνος — τοῦ ἔτους 877 ἀκριβῶς. Ἡ περιγραμμή ἦτο λεπτὸν δέσμα, τὸ ὁποῖον ἐτυλίσσετο κατ' ἀρχάς, κατέπιν ὁμοῦ ἐκδοκίματο καὶ ἀπετέλει βιβλίον. Ἡ ἐπιξεργασία τοῦ δέσματος αὐτοῦ ἔκαμεν, ὥστε ἡ περιγραμμή νὰ εἶναι πολὺ ἀκριβὴ καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς γραμμένα βιβλία ἦσαν ἐπίσης ἀκριβώτατα· δι' αὐτὸν τὸν λόγον πολλὰς φορές ἠναγκαζόντο νὰ ξένουν τὰ γράμματα ἐνὸς βιβλίου καὶ νὰ γράφουν ἐπάνω εἰς τὴν περιγραμμὴν του ἐκείνου ἄλλα γράμματα.

Ὀνομάσθη δὲ περιγραμμή, διότι λέγεται, ὅτι εἰς τὴν Πέργαμον ἤρχισεν ἡ ἐπιξεργασία τῶν δερμάτων διὰ τὴν γραφήν.

Αἱ καλλίτεροι περιγραμνὰ ἐγίνοντο ἀπὸ δέρματα προβάτων καὶ αἰγῶν· ἐν τούτοις, ἐχρησιμοποιοῦν καὶ δέρματα μῶσχων, ἑλώνων ἢ ἀρνίων.

Ὁ πρῶτος χάρτης.

Ἡ Ἀνατολή ἔχει τὴν φιλοδοξίαν, ὅτι αὕτη ἐφευρε τὸν χάρτην ὑπὸ τὴν σημερινὴν του μορφήν.

Οἱ Κινεζοὶ πρῶτοι κατεσκευάσαν χαρτί ἀπὸ μπαμποῦ, εἶδες θάμνου, οἱ Ἰάπωνες δὲ ἀπὸ φλοιὸς μωρέας.

Ἡ βιομηχανία τοῦ χαρτου ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν διὰ τῶν Ἀράβων ἔφθασεν εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὸν ἐνδέκατον αἰῶνα καὶ, ἔκτοτε διεδόθη εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην.

Οἱ Ἀραβεῖς εἶχον ἰδρύσει ἐργοστάσια εἰς τὰς πόλεις Σεπίτα καὶ Χάιθια χάρτου, κατασκευαζομένου ἀπὸ βαμβάκι, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀκόμη δὲν ἦσαν γνωστοὶ οἱ νερόμυλοι, οὔτε τὰ διάφορα μέσα, τὰ ὅποια κἀμινουν τὸ χαρτί νὰ δέχεται τὴν μελάνην, δι' αὐτὸ ὁ πρῶτος ἐκείνος χάρτης ἦτο ἀτελής. Δὲν εἰμποροῦσε κανεὶς νὰ γράψῃ καλὰ εἰς αὐτὸ καὶ μάλιστα, ἐξεσχίζετο πολὺ εὐκόλα.

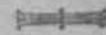
Εἰς τὸ προσεχές :

Πῶς κατασκευάζεται σήμερον τὸ χαρτί.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ - ΥΓΕΙΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΛΩΠΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΔΙΑ ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΑΣ

Περιστροφή τοῦ κορμοῦ. — Στάσις εὐθεῖα, ἀλλ' οἱ πόδες ἀνοιχτοὶ κατὰ 60 ἑκατοστό-μετρα περίκον. Ἐκτείνετε πλαγίως καὶ ὀριζοντίως τοὺς βραχίονας μὲ πυγμὰς κλειστίς. Στρέψατε τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ κλινάτε το πρὸς τὰ δεξιὰ, ὥστε ἡ δεξιὰ πυγμὴ νὰ ἐγγίσῃ τὸν ἀριστερὸν πόδα καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ καμψοῦν τὰ γόνατα. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην παρατηρεῖτε τὴν ἀριστερὰν πυγμὴν.

35

Ἐπανέλθατε εἰς τὴν ἀρχικὴν στάσιν καὶ ἐπαναλάβετε τὸ γύμνασμα διὰ τῆς ἄλλης πλευρᾶς (εἰκὼν 35).

Κάμψις τοῦ σώματος. — Τὰς χεῖρας εἰς τὰ ἰσχία ἢ καθέτως εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ σώματος καὶ μὲ τὸν ἓνα πόδα ἐπὶ τοῦ καθίσματος. Κάμψατε τὴν κνήμην, τὴν στηριζομένην ἐπὶ τοῦ καθίσματος, διατηροῦντες τὴν ἑτέραν τεταμένην. Τὸ αὐτὸ γύμνασμα διὰ τῆς ἄλλης πλευρᾶς (εἰκὼν 36).

36

Κινήσεις τῶν ποδῶν. — Στάσις εὐθεῖα. Κλινάτε τὸ σῶμα πρὸς τὰ δεξιὰ μὲ τὸν δεξιὸν βραχίονα προτεταμένον πλαγίως. Ὁ ἀριστερὸς βραχίον καμμένος ἐπὶ τοῦ στήθους μὲ κλειστάς τὰς πυγμὰς. Ὑψώσατε τὴν ἀριστερὰν κνήμην ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον ὀριζοντίως. Ἐπαναλάβετε τὸ γύμνασμα καὶ διὰ τοῦ ἄλλου μέρους (εἰκὼν 37).

37

Κάμψις τοῦ κορμοῦ. — Κατακλιθῆτε εἰς τὸ δάπεδον ἐπὶ τῆς ράχως, μὲ τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν τοποθετημένα ὑπὸ ἓν ἐπιπλόν, μὲ χαμηλὰ πόδια (κομὸ κ. τ. τ.), θέσατε τὰς χεῖρας

38

εἰς τὸν αἰχένα. Ὑψώσατε τὸν κορμὸν εἰς τὸν τρόπον, ὥστε νὰ καθῆσθε ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἐπαναλάβετε τοῦτο πολλάκις καὶ προσέξατε, ὅπως ἡ ράχις μὴ ἀκονυθῆ ἐπὶ τοῦ δαπέδου, παρὰ μόνον ἢ κεφαλῇ καὶ οἱ ὄμοι (εἰκὼν 38).

Ο ΓΥΜΝΑΣΤΗΣ

— "Ω! αγαπητή κυρία! εφιδύρισεν η Ειρήνη και έσφιγγε με συγκίνηση το χέρι της διδασκαλίσης της.

— Τά έτη επέρασαν, επανέλαβεν η παιδαγωγός, ο πατέρας μου και η μητέρα απέθαναν—ο Θεός να αναπαύση την ψυχή των!—και σήμερα δεν έχουν ανάγκην της έργασίας μου. 'Αλλά δι' αυτό μη νομίσης, ότι δεν είμαι άφωσιωμένη εις το έργον μου, το έκλεκτόν αυτό έργον, εις το όποιον με ώδήγησεν η δυστυχία. Κόρη μου, ξεύρεις ποιά είναι η μεγαλειότερα ίκανοποίησις εις την ζωήν; να είναι κανείς χρήσιμος εις τους άλλους, να άφωσιώνεται εις αυτούς με όλην την δύναμιν της καρδιάς του και να κάμη το καλόν, ποθ είμπορεί.

Η Ειρήνη τότε έρρίφθη εις τον λαϊμόν της διδασκαλίσης της και την άγκάλιασε. Διά μίαν στιγμήν τά ξανθά μαλλιά της κόρης άνεμίχθησαν με τά καστανά μαλλιά της διδασκαλίσης, άνάμεσα εις τά όποια έφαίνοντο και μερικά άσπρα τρίχες, ποθ είχαν φυτρώσει πρόωρα.

— Και πώς είναι δυνατόν να μη σας άγαπούν; ειπεν η Ειρήνη, ένθ' έφιλοσοε την διδασκαλίσάν της, άφοθ είσθε τόσο καλή, τόσο γλυκιά, τόσο όπομονητική και τόσο άφωσιωμένη;... 'Εγώ, αφνης, δεν θα θέλω να χωρισθώ από σας. Τι θα γίνω, Θεέ μου, αν δεν έχω σας ως οδηγόν;

— 'Αγαπημένη μου μικρά, το μέλλον δεν άνήκει εις ήμάς ούτε είμπορεί κανείς να άποφασίση αυτό η έκείνο προκαταβολικώς: τί θα κάμωμεν η τί δεν θα κάμωμεν αύριον.

— "Ω! μη είσθε κακή, αγαπητή μου, ειπεν η Ειρήνη; έχετε, λοιπόν, σκοπόν να άφήσετε την μικράν Ειρήνην, ποθ τόσον σας αγαπά;

— Μη το λέγης αυτό, αγαπητή μου κόρη; τούναντίον μέλιστα, μία μεγάλη χαρά δι' ήμέ είναι να σκέπτομαι, ότι ούδέποτε θα χωρισθώ από σέ, την όποιαν άγάπησα περισσότερο από όλας τάς άλλας μαθητριάς, ποθ είχα πριν, και αλοθάνομαι άκόμη, ότι κάμω μίαν μαθήτριάν μου δεν θ' άγαπήσω παιδ πολύ από σέ. 'Αλλά σό θα μεγαλώσης; ξεύρεις, λοιπόν, τί μάς επιφυλάσσει και εις τάς δύο το μέλλον;

— 'Εγώ, ειπεν η Ειρήνη με μειδιάμα, είμαι βεβαία προκαταβολικώς τί θα μοθ φέρη το μέλλον. Θα μεγαλώσω άκόμη περισσότερο, θα άρχίσουν να με ένδύουν με κομψά πολυτελή φορέματα, θα με οδηγήσουν εις την κοινωνίαν, θα πηγαίνω εις τον χορόν, εις τά θέατρα, εις τάς συναυλίαις, εις τά μπάνια... 'Επειτα θα με νομφεύσουν, καθώς ένυμφεύθη η εξαδέλφη μου Βέρθα, της όποιας ο άνδρας έήγηε τόσο μακράν!... Τότε θα έχω τή; παιδ πλούσιαις τευαλέτιαις και θα εύρίσκω την εύκαιρίαν δι' έορτάς και ύποδοχάς. Μα όλα αυτά θα με στενοχωρούν, καθώς στενοχωρούν και την εξαδέλ-

φην μου Βέρθαν. Μοθ τά έγραψαν όλα, και προχθές έπήρα γράμμα της. Αί παιδ ώραίαι στιγμαί τοθ βίου μου θα είναι έκείναι, κατά τάς όποιαις θα είμπορέ να έμιλώ συχνά μαζί σας, την όποιαν τότε θα κάμω την παιδ στενήν παντοτεινήν φίλην μου, αν θελήσετε, βέβαια, να δεχθήτε να μέινετε κοντά μου και να κάμετε σίτι σας το σίτι μου... Πώς σας φαίνεται αυτό; Δεν είναι ώραιον;... Πώς; κινάιτε το κεφάλι; Το ώραιον αυτό σχέδιόν μου δεν σας άρέσει, λοιπόν, διέλου; Κρίμα! και έμωσήςτόσον άρεσα να το σκέπτομαι!...

— Μη νομίσης, Ειρήνη, ότι, επειδή δεν μ' άρέσει το σχέδιόν σου αυτό, δια τοούτο γελώ. Με συγκινάει αυτό βαθύτατα, αλλά σοθ το επαναλαμβάνω, δεν γνωρίζω, αν θα είμπορέσης να το πραγματοποιήσης, διότι συμβαίνει πολλάς φορές έκείνο, το όποιον επιθυμούμεν, αυτό άκριθώς να μη μάς συμβαίη. 'Υπάρχουν τόσο άπρόεπτα εις τον βίον!

— Όποτε, λοιπόν, σκέπτεσθε, αγαπητή μου διδασκάλισσα, ότι θα συμβούν πολλά έπεισόδια εις την ζωήν μου.

— Αυτό, δυστυχώς, είναι αναπόφευκτόν, αγαπητή μου κόρη.

— Δυστυχώς; διατί το λέτε αυτό; Προβλέπετε, λοιπόν, δι' ήμέ κάποιον δυστόχημα.

(άκολουθεί)

ΚΛΕΙΩ

Οι σκύλοι έχουν έπίγραμμα;

Όταν βλέπετε τα σκυλιά, θα έχετε την ιδέαν, ότι αυτά δεν κάμουν τίποτε άλλο, παρά να τρώγουν, να κοιμούνται και να περιπατούν. Και όταν κάποτε τα σκυλάκια αυτά εις τον δρόμον τρέχουν να κυνηγήσουν κάτι, όταν παίρνουν μίαν πέτραν η όταν σας καλούν να παίξετε μαζί των, σεις τά τραβάτε από το λωρί των και τά έμποδίζετε.

Και όμως συλλογισθήτε καλά, ότι ένα φρόνιμον ζώον, καθώς το παιδί, θέλει κάτι να εργασθή.

Υπάρχουν, βέβαια, γενναί σκύλων, αι όποιαί εκ φύσεως είναι όκηραί, και άλλαι, αι όποιαί είναι εργατικώταται. Μήπως όμως το ίδιο δεν συμβαίνει και με τους ανθρώπους;

Ο άνθρωπος έπωφελήθη από την εργατικότητα των σκύλων και έμόρφωσε τον κοιμενικόν σκύλον, ο όποιος φυλάττει τόσο πιστά το κοίμνιον.

Τά σπουδαία προτερήματα του σκύλου, αι άρεταί του: η φρόνησις, το άδωροδόκητον, η δύναμις και η ταχύτης, μάς έδωσαν την άφορμήν να σταίλωμεν τον σκύλον εις το σχολείον, όπου έκεί έμαθεν άμέσως την ύπηρεσίαν της άστυνομίας. Ο άστυνομικός σκύλος ξεύρει να ανακαλύπη εγκληματίας, να παρουσιάη κρυμμένα αντικείμενα, να εύρίσκη χαμένα πράγματα και πολλά άλλα να κατορθώνη. 'Επειτα έμόρφωσαν τα φρόνιμα ταύτα ζώα και τά έκαμαν βοηθούς νοσοκο-

μείων, έχομεν δε όλοι άκούσει τί κατορθώματα έκαμαν οι σκύλοι κατά τον πόλεμον αυτόν.

Δεν άναζητούν μόνον κληγωμένους έπίνω εις τά παιδια των μαχών, αλλά μεταφέρουν σπουδαίας ειδήσεις, καθώς ο άγγελιαφόρος ίππεύς, και μέσα εις μικρά λαγήνια φέρουν το φαγητόν των στρατιωτών, από το ένα πρόχωμα εις το άλλο.

Έπίσης τά σκυλιά γίνονται πολύ καλοί οδηγοί των τυφλών. Ο σκύλος πηγαίνει με των τυφλών και με όρισμένα σημεία τον κληροφορεί ποθ πρέπει να καθήση, πότε να έπάγη δεξιά και πότε άριστερά, ποθ ύπάρχει κίνδυνος και κινεσοσιδιά.

Μη νομίσετε όμως, ότι έταλείωσαν τά έπαγγέλματα τοθ σκύλου. Ούτος γίνεται σχολιοβάτης και άεροβάτης, και με τά παιγνίδια της ίσορροκίας φέρει πολλά κέρδη εις τον κέριόν του. Είμπορεί άκόμη να χορεύση, να πηδή δύσκολα πηδήματα, και μάλιστα να παίζη και πιάνο.

Υπάρχουν έξυπνα σκυλιά, ποθ μανθάνουν θεατρικά έργα, γνωρίζουν τά χαριά και βγάζουν μοίρες.

Δύσκολον έπίγγελμα διά τά σκυλιά είναι να σύρουν άμαξάκια και να μεταφέρουν διάφορα πράγματα, αλλά και αυτό το έργον το κάμνει με πολλήν άφωσίωσιν ο καλός σκύλος.

Εις την Εθέρσκην ύπάρχουν σκύλοι, ποθ μαζεύουν έρβίνους. Εις διάφορους καταδρομικούς σταθμούς, σκύλοι, καταλλήλως γυμνασμένοι, κίθηνται και έχον ήμυρός των ένα κουτί, φορούν ένα κασκέτο με έπιγραφήν και με το κλαψάριο ύφος των νομίζει κανείς, ότι ζητούν την βοήθειαν των διαβητών. Ποιός διαβήτης θα συλλογισθή μίαν δεκάραν και δεν θα την ρίψη εις το κουτί τοθ σκύλου; Κατ' αυτόν τον τρόπον οι σκύλοι μαζεύουν πολλάς εισπραχίας ύπέρ εύεργετικών σκοπών.

Άλλά το εύγενέστερον έπίγγελμα, βεβαίως, έχον οι σκύλοι τοθ 'Αγίου Βερνάνδου εις τάς Άλπεις. 'Εκεί οι καλόγηροι έχον γυμνάσει τά σκυλιά να άναζητούν έπίνω εις τους πάγους διαβάτας, ποθ έχασαν τον δρόμον των η έπίγωσαν από το κρύο. Οι σκύλοι αυτοί έχον σώσει πάρα πολλούς, εις δέ, ο όποιος έντομάζετο Μπάφρον, είχε σώσει 41 όδοιπόρους. 'Επήγε να σώση και τον τσοσαρακωστόν δεύτερον, άλλ' ο όδοιπόρος έκείνος τον ένάμισε λύκον, έσημάδευσε και τον έσωώωσε.

Βλέπετε, λοιπόν, πόσα έπαγγέλματα έχον οι σκύλοι, τά ζώα αυτά, ποθ νομίζομεν, ότι δεν έχον κανένα έπίγγελμα; 'Επιτρέπεται, άπό γε, εις ήμάς να είμεθα όκηραί και να μη θέλωμεν να μάθωμεν μίαν εργασίαν;

ΠΛΑΝΗΤΗΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Θ'

Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

[Ὁ διαγωνισμὸς οὗτος περιλαμβάνει τὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν ἀσκήσεων 91—120, ὅσαι δηλαδὴ θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φύλλα 14—16].

91.— Δίνιγμα.

Λευκὴν ἀγέλην ὀδηγῶ εἰς χλοερὰ πεδία, πατοῦσαν μὲ τοὺς πόδας τῆς τοῦς κρῖνους καὶ τὰ ἴα. Ἄν μ' ἀφαιρέσης κεφαλὴν καὶ τράχηλον ἀκόμα, ἀλλάζων χρῶμα, κατοικῶ τοῦ ὄψεως τὸ στόμα. (Ἄπ. Ἑλλη Λασκαρίδου).

92.— Γεῖφος.

ΛΙ ΛΙ ΓΩΝ ΓΩΝ ΓΩΝ ΓΩΝ... (Ἄπ. Βαλεντίνη Ν. Νικολαίδου).

93.— Ἀντίθετα.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων λέξεων νὰ σχηματισθῇ μία σελὶς τοῦ 'Ασ'Ολα': ἀκίνητος, λευκός, ἀδύνατος, πληρῶς, καθαρός, καταβαίνω, ψευδής, ἐπιφάνεια, ἀνώμολος, ἀνάκανος, ζημία, ἀνάτοξ, τακτικός. (Ἄπ. Κωνστ. Θωμ. Δαλιεράνης).

94.— Ἀριθμητικὸν πρόβλημα.

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ σχηματίσῃτε τὰ ἐξῆς γινόμενα: 111—222—333—444—555—666—777—888 καὶ 999, μὲ τὸν ὄρον, ὅπως οἱ πολλαπλασιαστέοι εἶναι οἱ αὐτοί, οἱ πολλαπλασιασταὶ δὲ διάφοροι; (Ἄπ. Δημήτρ. Θεοδοσιάδης).

95.— Ἀκροστιχίς.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦναι πατέρα ἡσυχίας, 1) σὺζογῶν, ἀρχαίου βασιλέως, 2) θιά, 3) πόλις, 4) κράτος, 5) ἕψον, 6) νῆσος τοῦ Αἰγαίου. (Ἄπ. Ἀρσάκος).

96.— Δεξιόγραφος.

Σ' εἶνα γράμμα γαλλικὸν μικρὸν ἀριθμὸν ἂν προσθέσης, εἶνα ἑκτακτὸν ποτὸν στή στιγμή θὰ φανερώσης. (Ἄπ. Νικόλ. Βάθης).

97.— Στοιχειόγραφος.

Νῆσον δις ἂν βάλῃς, λῦτα, εἰς τὰ σκεῖη τοῦ σπιτιοῦ σου κῦττα. (Ἄπ. Βασιλεὺς τῆς Κίνας).

98.— Γεωγραφικὴ ἐρώτησις.

Ποῖα πόλις εἶναι καὶ φάρμακον; (Ἄπ. Ἑλένη Χρ. Τριανταφυλλίδου).

99.— Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ πρῶται συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κράτος: 1) πόλις γαλλικὴ, 2) ἀρχαῖος στρατηγός, 3) ἡπειρός. (Ἄπ. Ξενοφ. Ζ. Ρουσσός).

100.— Περίεργον.

Ποῖα πόλις ἀποτελεῖται ἀπὸ Ν καὶ Α; (Ἄπ. Ι. Φ. Ἰωαννίδης).

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΜΥΡΙΟΠΛΟΥΤΟΙ

Ὅταν ἐμπρός μου δοξολογοῦν κάποιον Κροῖσον, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὰ πολλά του κλοῦτη ἀφιέρωσεν ἀρκετὰ γιὰ τὴν ἐκπαίδευσιν ὀρφανῶν, γιὰ θεραπείαν ἀρρώστων, γιὰ νὰ ἰδρῦσῃ ἀσυλα στοὺς γέροντας, κ' ἐγὼ μαζί τὸν ἐπαινῶ καὶ τὸν θαυμάζω.

Μὰ, ἐνῶ θαυμάζω κ' ἐπαινῶ, θυμοῦμαι μιὰ πτωχὴ οἰκογένεια χωρική, ποῦ περιμάζωσαν ἀπ' τοὺς δρόμους ἕνα μικρὸ κορίτσι ὀρφανό.

— Ἄν τὸ πάρουμε, ἄνδρα μου, λέγει ἡ χωρική, θὰ ξεθευθοῦν καὶ τὰ τελευταῖά μας λεπτὰ καὶ δὲν θὰ ἔχουμε οὔτε ἄλλας γιὰ τὸ φαγητό.

— Τὸ τρώμε δίχως ἄλλας! ἀπήντησεν ὁ πτωχὸς χωρικός, ὁ ἄνδρας τῆς.

Πόσο μακρὰν ἀπὸ τὸν χωρικὸ εὐρίσκεται ὁ Κροῖσος!

(Μετάφρασις)

Α. ΒΕΣΥΡΟΓΛΟΣ

Θ ΥΙΟΣ

— Φύγε, φύγε ἀπὸ τὸ σπίτι μου· δὲν θέλω νὰ σὲ διῶ. Ἀπὸ μικρὸς ἐφαίνεσο τί θὰ ἐγίνεσο· ἐμεγάλωσες, μὲ κατέστρεψες, ἐσπῆλθες εἰς τὸ κατάστημά μου, κατεσπατάλησες τὰ χρήματά μου, ἐχρεώθης, καὶ τώρα πρέπει νὰ ζήσω, λαμβάνων τὸ εἰσόδημα τῆς οἰκίας, τὴν ὁποίαν ἐκληρονόμησεν ἡ γυναῖκα μου ἀπὸ κάποιον συγγενῆ τῆς. Θέλω τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς μου νὰ περάσω ἡσυχός· φύγε, λοιπόν, δὲν θέλω νὰ σὲ καταρασθῶ. Πήγαινε νὰ ἔχῃς τὴν εὐχὴν μου, ἴσως καὶ σὺ κάμμιά μέρα γίνῃς καλὸς καὶ ἐπιφάνης τὴν κοινωνίαν. Τώρα δὲν φύγε μακρὰν ἀπ' ἐμέ.

Μὲ τοιοῦτους λόγους πεντηκοντούτης ἀνῆλθον, μὲ κάτασπρα γένεια καὶ μαλλιά, ἰστάμενος ἐμπροσθεν τῆς θύρας ἐξοχικῆς τινος οἰκίας, ἐδίωκε τὸν εἰκοσαετῆ υἱὸν του.

Ἄν καὶ ὁ πατὴρ εἶχε φθάσει εἰς τοιοῦτο σημεῖον, ὅμως δὲν κατηράσθη τὸν υἱὸν του, διότι τὸν ἐλυπεῖτο, διότι αἰσθημά τι συνέδεεν αὐτὸν μετὰ τοῦ υἱοῦ του, τὸ ὁποῖον ἀποκαλοῦν πατρικὴν στοργὴν· ἀλλὰ τὸν δίωκε μόνον, εὐχόμενος αὐτόν.

Ὁ δὲ υἱός, λαμβάνων εἰς τὰς χεῖράς του σάκκον, τὸν ὁποῖον τοῦ εἶχεν ἐτοιμάσει ἡ μήτηρ του, ἀπῆλθε κλαίων, χύνων δάκρυα μετανοίας.

Μετ' ὀλίγον ὁ πατὴρ ἐκάθητο μελαγχολικός εἰς τὴν τράπεζαν, ἐνῶ ἡ μήτηρ ἐκλαιε, διότι ὁ υἱός τῆς ἦτο πλέον μακρὰν.

— Ὅποιος, ἀρά γε, ταλαιπωρίας καὶ δυστυχίας θὰ ἀπαντήσῃ καθ' ὁδόν! Ἐλθεν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφήσωμεν ἴσως ἐδιωρθώμετο.

Ὁ ταλαιπώρος, ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἀνεστῆναξεν.

Ἄπὸ τότε εἶχον περάσει ἑπτὰ ἔτη. Οἱ Χριστιανοί, σνηθηροισμένοι εἰς τὴν ἐκκλησίαν,

ἐώρταζον. Ἐξω ἀφθονος χιτῶν ἐπιπτε, τὸ δὲ βαρόμετρον ἐδείκνυε πολλοὺς βαθμοὺς κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν.

Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ ἐκκλησία, οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ ἐξήρχοντο αὐτῆς, ἔχοντες τὰ πρόσωπα ρόδινα καὶ χαροπὰ.

Ἐξω ὅμως εἰς τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας, εἰς ἕνα σκαλοπάτι, ἐκάθητο γραῖα τις μὲ σχισμένα καὶ φτωχικὰ ἐνδύματα, ζητοῦσα ἐλεημοσύνην.

Ὅλοι εἶχον ἐξέλθει· τελευταῖος ἦρχετο νέος 27-30 περίπου ἐτῶν, καλοενδεδυμένος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἡ γραῖα ἐζήτησεν ἐλεημοσύνην.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάγῃ ἀπ' τὸ κακό, παλληκάρι μου.

Ὁ νέος ἐστράφη πρὸς τὴν πτωχὴν, διὰ νὰ τὴν ἐλεήσῃ, ἔμεινε δὲ ὅμως ἀκίνητος· ἔβλεπε τὴν γραῖαν, ἀνοίγων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ προσπαθῶν νὰ ἀναγνωρίσῃ αὐτήν, ἥτις πάλιν προσεπάθει νὰ ἀναγνωρίσῃ αὐτόν.

Τέλος ἡ ἀναγνώρισις ἐγένετο, ὁ νέος ἐφώνησε «μητέρα μου!» ἡ δὲ γραῖα κλαίουσα, ἐφώνησε «παῖδί μου, παῖδί μου!»

Τί συνέβη; Ὁ νέος οὗτος, ὁ ὁποῖος τώρα ἀνευρίσκει τὴν μητέρα του εἰς τοιαύτην κατάστασιν, εἶναι ἐκαίνος, ὁ ὁποῖος πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν ἐξεδιώχθη ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν καὶ ὁ ὁποῖος τώρα εἶναι πλούσιος, ἐργασθεὶς μετὰ ζήλου καὶ ἀποκτήσας ἀρκετὰ μεγάλην περιουσίαν.

Ἄλλ' ὁ δυστυχὴς εἰς ποίαν οἰκτρὰν κατάστασιν τοὺς ἀνευρίσκει! ὁ μὲν πατὴρ του εἶχεν ἀποθάνει, ἡ δὲ μήτηρ του ἐπαιτεῖ εἰς τοὺς δρόμους.

ΣΥΜΕΩΝ Α. ΧΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΟΣ

— Πίς μου, λαμπρότατε οὐρανέ, τοῦ κόσμου ὠραία σκίπη, ποῦ ἀγαλλιᾷζει ὁ ἄνθρωπος τὰ κάλλη σου διὰν βλέπῃ, πίς μου, πίσω ἀπ' τ' ἀστέρια σου καὶ ἀπ' τὸν λαμπρὸ σου ἥλιο, τί κρύπτει τὸ αἰῶνιο τοῦ Πλάστου μας βασιλείου;

— Παιδί μου, πίσω ἀπ' τ' ἀστρα μου καὶ ἀπ' τὸν ἥλιο πίσου, ἡ χώρα ἡ ἀμάραντη ἀνθεῖ τοῦ παραδείσου καὶ μέσα ἐκτὶ χρυσοφτεροὶ οἱ ἄγγελοι πετοῦνε, τ' ἀθῶα καὶ τὰ φρόνιμα παιδάκια, ποῦ ἀγαποῦνε.

Καὶ διὰν ἀρχίζουνε αὐτὰ νὰ λέν τὴν προσευχὴν τους, μέσ' ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια τους καὶ ἀπ' τὴν ἀγνὴ ψυχὴν τους μὲ τὰ χρυσὰ μου σύννεφα στὴν γῆ σας καταβαίνουν καὶ τὴν πολύτιμη εὐχὴ τοῦ Πλάστου μας πηγαίνουν.

Α. Β. ΒΑΛΑ-Ι. ΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Ζ’ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Οι λήθαι των Πνευματικών Δοκίμασεων.

Έλεσαν 18 εν των δοκίμασιν :

Βηθελέμ Γιαννακογλία, Έλένη Α. Μηλιό, Μ. Παλαμήδου.

Βασίλ. Μ. Βλασιδης, Γεώργ. Δαλλιακουριδης, Γιώργ. Ίωσηφιδης, Δημήτρ. Ι. Κατσιπούνης, Δημήτρ. Κ. Παράκης, Εύαγγ. Α. Καρούσης, Εύαγγ. Αδράνης, Ίακ. Α. Μακριδης, Όμηρος Ν. Καραγιάννης, Πλάτων Ι. Τσαλαριδης, Τότης Θ. Χαδισράπουλος.

Σέργιος Χόλης, Φωστήρ, Χωριανή, Υκοδρόχιον.

Έλεσαν 17 εν των δοκίμασιν :

‘Αλεξάνδρα Π. Βασιλάδου, Βασιλική Σουλιώτου, Ειρήνη Α. Χιωτοπούλου, Έλλη Παντελεοντίδου, Μαριάνθη Κ. Κιτσιπούλου, Σοφία Π. Γεωργιάδου.

‘Ανδρ. Χ. Ζαχόπουλος ‘Αντ. Μπαρκοβλής, Δημήτρ. Α. Δούκας, Κωνστ. Ε. Κωνσταντινιδης, Κωνστ. Κ. Νικολαΐδης, Μιχαήλ Ν. Σεργιάδης, Νικόλ. Σούβλας, Παταγ. Α. Κωνσταντινιδης, Χαρίλ. Ζαχαριαδης.

Έλεσαν 16 εν των δοκίμασιν :

‘Αννα Α. Μηλιό, Ιουλίτσα Ράλλη, Φωφό Χρυσανθοπούλου, Χαριέλεια Καστροπούλη.

Ίωάνν. Νισφύριος, Κελλίος Σ. Καλλιόδη, Μιχαήλ Σαυριδωνίδης, Παύλος Π. Πατερμαλής, Μηλίτσα.

Έλεσαν 15 εν των δοκίμασιν :

Δημήτρης Πεντασοπούλος, Εύτέρη Α. Παπαδοπούλου.

Γεώργ. Παπαδόπουλος, Γεώργ. Σαυριδωνιος, Γεώργ. Σουρδόπουλος, Δημήτρ. Γ. Βανθόπουλος, Δημήτρ. Καπλάνογλου, Κλεώδ. Εύσταθ. ‘Αρδίνογλου, Μιχαήλ Ν. Αΐτιος, Νικόλ. Α. Κιτσιπιόγλου, Νικόλ. Εθελόπουλος, Χαρίλ. Α. Τσιλλόγλου.

Ζιζάνιος του ‘Ελικόνος, Μιχάλης Ισπόνης, Φασουλής.

Έλεσαν 14 εν των δοκίμασιν :

Κοίτη Ε. Παρασκευάδου, Χρυσάνθη Κ. Κλείνους.

Βύρων Μ. Ψωμιόδης, Γ. Ν. Παντεός, Κωνστ. Ζαφειρόπουλος, Πρόδρομος Ι. Τσατσόγλου, Σταύρος Ν. Κυριακός.

Αΐφικων άσκηθ, Έυχαριστή χρυσάλλης.

Έλεσαν 13 εν των δοκίμασιν :

Αϊκστ. Χρησιδίου, Αφροδία Η. Πορταΐδου, Εύαθία Μολλινοπούλου.

‘Αλέξ. Ι. Χαρμαΐος, Δηροθένης Ζαχοριόδης, Εύαγγ. Κ. Ζαντής, Μιχαήλ Τέκης, Στέφ. Ν. Παλαιολόγος.

‘Απανθελλής.

Έλεσαν 12 εν των δοκίμασιν :

‘Αθηνά Α. Μαρκοδέγγου, Αϊκστ. Καροφαινοπούλου, Μαρίνα Γ. Σαγιασιόγλου, Μιλλορένη Καλιόγλου.

Έβρ. Παρπούκης, Θεόδ. Μ. Ευσύριος, Ίωάνν. Ε. Παντελεΐδης, Νικόλ. Παταγιτιόπουλος, Σοφία Ι. Καλφογλου.

Έλεσαν 11 εν των δοκίμασιν :

‘Αθηνά Ζαρητή, Βασιλική Ίωαννινοπούλου, Μαρία Γούβαλη, Ούρανία Κοτσιαράκου.

Ίωάνν. Σ. Σιατρινοπούλος.

Έλεσαν 10 εν των δοκίμασιν :

‘Αγλαΐα Χ. Θεοδοριδου, Ειρήνη Η. Ζαρόπουστα, Εύστρατη ‘Αγαποπούλου, Ιριγιάννα ‘Αρτιριόδου, Ιριγιάννα Ν. Μακριδου, Παύλος Πανταζιδου.

‘Απόστ. Α. Πατριάρχης, ‘Αριστογ. Πετριδης, Γεώργ. Σ. Σιατριδης, Ίωάννης Α. ‘Ελληνοΐδης, Ίωάνν. Γούβαλης, Ίωάνν. Ζήμπογιου, Κ. Τζιλάς, Κωνστ. Δαλμαζίνης, Μιλτ. Α. Δοκαζίδης, Ν. Δοροβίγγος, Σ. ‘Αγγελίδης.

‘Ημερολόγισσα, Θεοφανής, Ίούλιος Καΐσαρ, Μερομάνο Ιων, Μεταφωιδης τούτος, Νούνης του Εύφαινου, Φίλιππα του Κώστα.

Έλεσαν 9 εν των δοκίμασιν :

Αϊκστ. ‘Αποστολίδου, ‘Αννα Βασιλάδου, ‘Αικατία Ν. Χρυσόβιγγη, Έλένη Μυάττα, Εύδαλία

Μαλλή, Θεοφανώ Μυσήλα, Καλλιόπη Φ. Παπαδοπούλου.

‘Αλέξ. Γ. Ίωαννιδης, ‘Ανδρέας Γ. Κόντος, ‘Απόστ. Πάοχος, Βασίλειος Βαλασιόδης, Β. Γ. Τριανταφυλλόπουλος, Βασιλόγιος Β. Παπαδόπουλος, Γεώργιος Αλλακουριδης, Γεώργ. Η. Πατογιωΐδης, Γ. Β. Πάνου, Δημήτρ. Βελιγραδινός, Ε. Α. Καρούσης, Εύαγγ. Α. Ζαχοριόδης, Θεολόγος Α. Καρακούσης, Ίωάνν. Ψωμιόδης, Κωνστ. Α. Κολομβόπουλος, Κωνστ. Ν. Ζαχορόπουλος, Νασύμ Γ. Νασύμ, Νικόλ. Ι. Παπαδόπουλος, Μιχαήλ Α. Τσαλακιδης, Πάτροκλος Ι. Κουριζής, Πλάτων Ε. Καστανάκης, Π. Ο. Εύσταθιάδης, Σίμων Ν. Χρυσόβιγγης, Σοφία, Παναγιώτου.

‘Αράματος δόξα, Έγκυριαλελημένη άνεμένη, ‘Επιπέδης ποδαλαπιότης, Ματωμένο λαοΐοθι, Μυροδάτω γυμνασιόμ, Νιροντζόμ της ‘Ανδρου, Παραδεισιον κτητόν, Περιοτεράμ, Τροποκρίτθι, Φωστήρ.

Έλεσαν 8 εν των δοκίμασιν :

‘Αννα Δημητριάδου, ‘Αννα Ι. Τριανταφυλλίδου, Εύδαλία Μαρκομάνη, Εύφρ. Α. Μαγισροπούλου, Τριγιάννα Α. Γεωργιάδου, Μείρη Π. Σοφία, Μαρία Γ. Δημητριάδου, Μαρία Θεοφύλου, Όλι. Κ. Τούρη, Σμαρά Τούρη Χρυσ. Ν. Χαριτωΐδου.

Αϊμιλιος Α. Μαγισροπούλου, Γεώργ. ‘Αλφειζής, Γεώργιος Α. Δενηρολιθάνος, Γεώργ. Σ. Δούριος, Θασοί. ‘Οθ. Μουρής, Ίωάνν. Γ. Βελιριζής, Ίωάνν. Μακριδης, Αύλαρος Α. Ζορκόουας, Σοφία Ε. Πάσσα.

Μικρομέγας, Τριμίλα.

Έλεσαν 7 εν των δοκίμασιν :

‘Αγγελική Μαρκομυριδου, ‘Αικαρήνη Λαύδα, Έλένη Λάγγα, Έλένη Παντεμαλή, Έλιζα Η. Τσιμκισόγλου, Εύαγγελία Μίχα, Εύστρατη Μίχα, Μαρία Κισιόγλου.

‘Αθαν. Ν. Κάτορας, ‘Αλέξ. Ι. Γαϊτανόπουλος, ‘Αριστιδης Ν. Μπελλής, Βασίλ. Ι. Καλογιώδης, ‘Ελεθ. Α. Ελευθεριόδης, Ι. Μαρκομάνη, Κωνστ. ‘Αθρηΐδης, Μίρης Μίχα, Νικόλ. Καλλιτωΐδης, Νικόλ. Α. Γεζολέας, Σαυρ. Α. Βιάκος.

Μέλος θείος, Φιλομήλα, Χρυσός και καρδιά.

Έλεσαν 6 εν των δοκίμασιν :

Βίβλας Α. Κόρλου, Δημήτρ. Α. Δοδιώτου, ‘Ελλη, Εύστρατη Σαυροπούλου, Ζαή Β. Κιλιζόγλου, Κισίλη Πετριδου, Ούρανία Τσομπόγλου.

Α. Βαλασιόδης, Ίωάνν. Σ. Κερμενός, Πλάτων Τάκος, Σάββας Μιλτιάδου.

Αΐγλη, ‘Αργώ, Κουτοδα σχολής Γλασοδην, Σανθή Μεσομή.

Έλεσαν 5 εν των δοκίμασιν :

‘Αρετή Χ. Τσιφτιόγλου, Κατίνα Παπαδοπούλου, Λαρσενή Χατζόγλου, Νίνα Θ. Μαρκομάνη.

‘Αλέξ. Κ. Γιάκας, Έβραιοτή Παναγιώτη, Κωνστ. Ε. Μαρμαίης, Νικόλ. Α. Θουράδης, Σίμπος Χρυσόβιγγης, Φραγκ. Ι. Γεωργής, Χρυστοφ. Κ. Παπαδόπουλος.

Έλεσαν 4 εν των δοκίμασιν :

‘Αννα Γ. Κεφαλιδου, Έλένη Κ. Καλιόδου, Κλεώ Γαλαρακοπούλου, Μαρία Σ. Μόσχου, Χαριέλεια Μ. Πολίτου.

‘Ανδρέας Ι. Σιατριδης, Γεώργ. Ι. Σιατριδης, ‘Ελεθ. Ε. Καστανάκης, Ίωάνν. Καστριπούλου, Κ. Σ. Μυόλος, Σοφ. Κ. Παναγιώτου.

Έλεσαν 3 εν των δοκίμασιν :

Αϊμιλία Μαρκομάνη, Αφροδία Ε. Καστανάκης, ‘Εύστρατη Σ. Μαρκομάνη, Μαριάνθη Λαύρα, Μαρία Β. Παπαδοπούλου, Σ. Κ. Πετριδου, Φωφό Ι. ‘Αναστασιόδου.

‘Αχάλλης Τριγιαννιδης, Μαγνητική Χάλη.

Έλεσαν 2 εν των δοκίμασιν :

‘Αλέξ. Νόλης, Γεώργ. Ε. Σιατριδης, Κωνστ. Π. Χανόγλου, Πάνουος Β. Μαρμαίγλου, Σ. Η. Σοφονάκουλος.

Έλεσαν μίας εν των δοκίμασιν :

‘Αθανάσιος Σαδραΐτης, ‘Αντ. Χ. Γεωργίου, Ε. Χρυσόβιγγης, Λουκιός, Πετριδης, ‘Αναστασιόδης Χ. Β.

‘Απεφασίσθη να έκτελεσθῆ με τόν αὐστηρότερον τρόπον ἢ ποιεῖ, τήν ὁσίαν ἀνεγράφειν κατὰ τῶν πνευματικῶν κλίματῶν, ἐκτικῶν ἐκείνων δηλ. δὲ ἰσοῦτοι μᾶς σέλλου ἐξ ἑα ἔργα εἰς Πνευματικῶν Δοκίμασιν ὡς ἰδικῶς τῶν Δι’ αὐτό, διὰ τὰ ἁρμόζοντα καθε δασάρεσιον, καλοῦμεν ὄλους, ὅσοι μᾶς εἶχαν στείλει προηγουμένως ἔργα ἢ Πνευματικῶν Δοκίμασιν ἀντιγεγραμμένας ἀπὸ ἄλλοι περιοδικῶ, ἔπως ἐνός μᾶς ἑβδομάδος μᾶς τὸ δηλώσωσιν ἐγγράφως, διὰ τὰ τὰ ἀποστέρωμεν ἀπὸ τῶν φάκελλον. ‘Αν δὲν τὸ κάμουν αὐτό, τότε θὰ θεωρηθοῦν τὰ ἔργα τῶν ὡς πρῶτόεσσα, ὅσον δὲ καταγγελλῆ ἢ πλαστοτήτης τῶν, τότε θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τήν ἐστέλην τῆς μορφῆς τὰ ὀνόματά τῶν καὶ οἱ ἀποστολεῖς τῶν θ’ ἀποκλεισθοῦν ἐπὶ τὸ διδασκῆμα ἀπὸ τοῦ διαγωνισμοῦ.

‘Η ‘Αρθοθεα Ἰλαία μᾶς καταγγίλλει, ὅτι μίαν πνευματικῆν ἀσκήσιν, δημοσιευθεῖσα εἰς ἓν ἀπὸ τὰ τελευταία φύλλα τοῦ Παιδικῶ, με ἀποστολεῖ τὸν Σ. Θ. Β., εἰναι ἀντιγεγραμμένη ἀπὸ τῶν «Φάρων».

‘Επίσης ὁ Παναγ. Π. Τάγερης καταγγίλλει τὸν Β. Τ., ὅτις ἀπέστειλε πνευματικῆν ἀσκήσιν εἰς τὸ Παιδικόν, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸν «Παρθενό» τοῦ 1910, φύλλον 8ον.

‘Ο ‘Αθανάσιος Στ. Καρασταμάτης μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ἡ Α. Θ. Β. ἔστειλε πνευματικῆν ἀσκήσιν, δημοσιευθεῖσαν εἰς ἄλλο περιοδικόν. Τῆν ἔγκρισιν τῶν ἔργων, ἀγαπήτῃ, τήν ἔχει ὀρισμένη ἐπιτροπὴ συνεγραμμένων μᾶς, ἢ ὅσοι δι’ ἑμοῦ πληροφορεῖ τούτῳ ἐνδιαφερομένους τήν ἔγκρισιν τῶν, ὥστε μὴ ἐρωτῆς τὴν ἀτομικὴν μου κρίσιν.

‘Εγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου, Γεώργ. Δελφίν, καὶ με ἀπὸ τὸ πολὺ εὐχαριστῶς θὰ δέξωμαι τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τὰ ἔργα σου. ‘Όσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐρώτησίν σου, σοῦ ἀπαντῶ, ὅτι πρέπει εἰς κάθε σου γράμμα τὰ ὀνομαζόμενα με τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ τὸ ὄνομά σου, καὶ σημεῖόν σου καὶ τὴν διεύθυνσίν σου. ‘Εχομεν τόσας ἐπιστολάς καὶ καρβάνομεν τόσα ἔργα, ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν τὰ ἐκθεροῦνται οἱ συναρτάται μᾶς τὰ ὀνόματά, τὰ ψευδώνυμα καὶ τὰς διευθύνσεις ὄλων.

‘Η Μαρία Ίωάννα Δεπόλλο εἰς μίαν πολὺ διαχρητικὴν ἐπιστολὴν μου λέγει, ὅτι ἀγαπᾷ τὸ «‘Ασ’ Όλα» ὡς ἀδελφόν, καὶ παίζει καὶ διασκεδάζει μαζί του, ἐκφορεῖ δὲ καὶ πρὸς ἐμὲ ἀτομικῶς τὴν ἐκτίμησιν αὐτῶν τῶν ἀβρομῶν τῆς, διότι «δὲν παρονοῶμαι, παρὰ ἐνθαρσύνω τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας τῆς». Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὸ αἰσθηματῶ σου τῆς, ὅσον δ’ ἀφορᾷ ἐμὲ, ἐγὼ ἀπελύεσθα κάμω τὸ καθήκόν μου, καὶ καθήκον παντός μεγάλου εἶναι τὸ ἐνθαρσύνω εἰς τὸ καλὸν τὴν προσφιλεῖ νεολαίαν.

‘Εξ ἄλλου, ἡ Έρασμία Α. Ντούλιον με πληροφορεῖ, ὅτι κάθεται ἀπῆκετρο, εἰς τὸ Ζαΐκον Μαρκοῦ, ὅτι δὲν εὐρίσκει ἐκεῖ παιδιὰ τῆς ηλικίας τῆς διὰ τὰ παίζω καὶ διὰ ὃ ἀδελφός τῆς κατοικεῖται με τὰ ἰδικῶ τῶν Μῆσο, Λειπών, εἰς ἀστέην τὴν μόνωσιν τῆς, εὐρίσκει τὸ Παιδικόν «‘Ασ’ Όλα» ὡς μοναδικὴν καὶ ἐκλεκτὴν συντροφιά. Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὸ πρὸς τὸ Παιδικόν αἰσθηματῶ σου, τὰ εἶσαι δὲ βεβαία, ὅτι τοῦτο εἶναι ἐκπαιδευτικόν, διότι ἔχει τόσους θερμοῦς καὶ εὐκρινεῖς φίλους ὡς καὶ σὲ.

Εἶναι ἀληθές, ‘Αγκαστὸ Χ, ὅτι οἱ ἔργα τῶν διαγωνισμῶν μᾶς ἔχουν δημοσιευθῆ ἐκτενῶς εἰς τὸ 1 ε φύλλον τοῦ Παιδικῶ, τὸ ὅσων ὄμως τελείως ἔξηνυλῆθη. ‘Όσον ἀφορᾷ τούτῳ ὅσον τῶ διαγωνισμῶ τῶν λέσεων, σὲ πληροφορεῖ, ὅτι με τὸ σημερινὸν φύλλον ἔρχεται ὃ θ’ διαγωνισμός, ὥστε ἄρχισ τὰ μᾶς σέλλης τὰς λέσεις σου.

‘Ελέγθησαν αἱ Πνευματικῶ σου δοκίμασιν, ‘Αθῶς τοῦ Μελον, σὲ εὐχαριστῶ δὲ, διότι προσπαθεῖς καὶ ἐνεργεῖς «διὰ τὸ καλὸν τοῦ ἀγαπητοῦ σου Παιδικῶ».

‘Ενεκρίθησαν: «Ποῖα φρονιμότεροι» Φιλίππος, «Τὸ δακλῶν μᾶθημα» Σ. Ι. Ι., «Τὸ εἰσοιερῶσις τοῦ Γεωργίου» Πέτρος ‘Αρτίλλης.

ΕΙΡΗΝΗ

